

RIKSDAGENS PROTOKOLL.

1883. Andra Kammaren. N:o 35.

Onsdagen den 2 Maj.

Kl. 7 e. m.

§ 1.

Fortsattes föredragningen af Bevillnings-Utskottets Betänkande N:o 7, angående allmänna bevillningen; hvarvid i ordningen förekom § 12 af Utskottets i detta betänkande framlagda förslag till *Förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.* Ang. allmänna bevillningen. (Forts.)

Under *litt. b)* uti nämnda § hade Utskottet föreslagit ett stadgande af följande innehåll:

Idkare af skogsrörelse *eller torftägt*, hvartill ock räknas innehafvare af genom köp förvärfvad rätt till afverkning af skog *eller till torftägt* å annans mark, taxeras för inkomst deraf: der skogen *eller torfmossen* är belägen.

Beträffande detta stadgande yttrade

Herr Farup: Herr Talman, mine Herrar! Som Kammaren behagat återremittera punkten b) af andra momentet i § 8 rörande beskattning af skogshandtering, hemställer jag, att Kammaren äfven ville återremittera punkten b) af den nu föredragna paragrafen i sammanhang med förstberörda punkt, ty det kan väl icke vara riktigt att bestämma orten, der beskattningen skall utgöras, innan man har klart för sig, om beskattning på det ifrågavarande föremålet verkligen skall ske eller icke.

Vidare anfördes icke. Förslaget återförvisades till Utskottet.

Hvad Utskottet i öfriga delar af förevarande § föreslagit godkändes.

§ 13 blef äfven godkänd.

Andra Kammarens Prot. 1883. N:o 35.

Ang. allmänna
bevillningen.

Innan derefter föredragning skedde af § 14, yttrade

(Forts.)

Herr E. G. Boström: Med den paragraf som nu föredragits äro alla paragrafer genomgångna, som handla om taxeringen. Derefter förekommande paragrafer angå endast sättet huru det skall tillgå vid taxeringsförrättningarna. Dessa paragrafer äro också, såsom herrarne torde finna, i allmänhet af samma ordalydelse, som i hittills gällande förordning. Jag skall därför tillåta mig hemställa till Kammaren, huruvida det må vara nödigt att uppläsa alla dessa paragrafer, och om det ej vore tillräckligt att nämna paragrafens ordningsnummer i alla de fall, der Utskottet icke föreslagit förändring i ordalydelsen af Kongl. Maj:ts förslag.

Herr Ängel: För min del får jag upprigtigt bekänna att jag tyckte, att då det här om dagen var fråga om stämpelpappersbevillningen gick det väl hastigt för sig, då man endast uppläste paragrafernas ordningsnummer. Det torde icke heller vara möjligt, att hvar och en af oss kan fullkomligt hafva i minnet de särskilda paragrafernas ordalydelse, och jag skall därför taga mig friheten föreslå, att hvarje paragrafs innehåll måtte uppläsas.

Med anledning af Herr Ängels yrkande, förklarade Herr Talmannen föredragningen fortfarande skola försiggå på sätt hittills skett; hvarpå

§§ 14—17, hvar för sig, upplästes och godkändes.

§ 18 var så lydande:

»Hvar och en annan enligt denna förordning skattskyldig, än som i § 16 mom. 1 omförmälda verk eller bolag, vare ock vid äfventyr, de i § 19 mom. 4 stadgas, skyldig att uppå anfordran af bevillningsberedningens ordförande inom åtta dagar derefter till honom lemna uppgift å det belopp, hvartill hans inkomst af kapital eller annat arbete än jordbruksrörelse det nästföregående året uppgått.»

Efter uppläsning häraf anförde

Herr Arwidsson: Till en början ber jag få påpeka att i denna paragraf, sådan den lyder i Kongl. Maj:ts förslag, har genom något tryckfel insmugit sig en felaktig redaktion, som från det Kongl. förslaget oförändrad ingått äfven i Utskottets förslag, och genom hvilket fel en förvillande mening gifvits åt paragrafen. Det har nemligen inträffat ordet: »som», hvilket återfinnes på andra raden i paragrafen, bytt plats med ordet »de», som finnes å fjerde raden, hvadan dessa begge ord böra byta plats med hvarandra.

Efter denna erinran vill jag egna några ord åt sjelfva paragra-

fens lydelse och innehåll. I densamma har, visserligen i förändrad form, återupptagits en den enskilde förr åliggande anmälnings- eller angifningsskyldighet, som, föreskrifven i äldre bevillningsförordningar till och med år 1858, upphörde då bevillningsförordningen den 17 Maj 1861 med 1862 års ingång började tillämpas. Försummelsen att fullgöra denna skyldighet, hvilken var allmän, hade, såsom nogsam bekant är, ingen annan påföljd än böter till belopp af tre kronor. En sådan allmän skyldighet har, såsom synes, icke blifvit af Kongl. Maj:t ifrågasatt att förnyas, utan har Kongl. Maj:t föreslagit att endast den, som derom af bevillningsberedningens ordförande anmodas, skall vara skyldig att lemna uppgift på sin årsinkomst. Men i stället har påföljden för underlåtenhet att aflemna sådan uppgift blifvit föreslagen särdeles sträng, enär uti 19 § 4 mom. denna påföljd bestämes till förlust af rättigheten att fullfölja talan mot pröfningsnämndens beslut i fråga om beloppet af den inkomst, som uppgiften skolat afse. Mot sjelfva principen har jag för min del just ingenting att erinra, men så mycket mera mot sättet för förslagets bringande till verkställighet. emedan jag anser att derigenom en ytterst stor fara — jag vill nästan säga en snara — blifvit beredd äfven för den laglydige skattskyldige. Det är nemligen föreslaget, att den skattskyldige skall inom 8 dagar efter denna anmodan aflemna sina uppgifter. Jag vill då fråga: hur kan det visas att han fått del af denna anmodan? Hvem åligger denna bevisningsskyldighet? Svårigen kan den skattskyldige bevisa att han *icke* fått detta meddelande, och lika svårt är det för bevillningsberedningens ordförande att styrka det han dragit sådan försorg här om, att den verkligen kommit den skattskyldige till handa. Nu innehåller dock 26 § föreskrift derom att »har sådan uppgift, som i § 18 omförmåles, blifvit skattskyldig affordrad, men ej af honom behörigen aflemnad, åligger det beredningens ordförande att derom göra anteckning i mantals- och taxeringslängden». Huru vet denne ordförande när den rätta tidpunkten är inne att göra en sådan anteckning? Icke kan han räkna den 8 dagar från den dag, då han aflät denna anmodan, ty det är icke antagligt, att densamma då kommit den skattskyldige till handa. Och huru vet han på hvilken af de följande dagarne denna anmodan framkommit till den skattskyldige. För den skattskyldige deremot är faran ännu mycket större. Jag antager, att om icke någon annan åtgärd vidtages, så aflåter ordföranden genom bref en sådan anmodan till den skattskyldige. Men ett bref kan, såsom nogsam bekant är, lätteligen förkomma och aldrig komma adressaten till handa. Det kan äfven inträffa och inträffar kanske oftare, att den skattskyldige får detta bref till sig aflemnadt uti sin bostad genom posten eller genom sin postväska, men den skattskyldige kan vid detta tillfälle icke finnas hemma, d. v. s. på mantalsskrifningsorten; han kan vara bortrest för en längre eller kortare tid, åtminstone för så lång tid, att de 8 dagarne hunnit gå till ända innan han fått kunskap om denna an-

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Ang. allmänna modan. Han kan vara på ett sådant afstånd från orten, att han visserligen inom den stadgade tiden har erhållit kunskap om ordförandens åstundan, men äfven med bästa vilja icke kan hinna fullgöra densamma. Alla dessa omständigheter göra således det föreslagna sättet ganska betänkligt.

Ett sätt, på hvilket, enligt min tanke, dessa förhållanden skulle kunna ordnas, vore att bevillningsberedningens ordförande berättigades att, för delgifvandet af en dylik anmodan, begagna sig af kronobetjeningens biträde. Besväret dermed torde icke blifva större, än att kronobetjeningens tid mycket väl medgifver att utföra detta åliggande, i synnerhet om utförandet sker på det sättet, att ordföranden lemnar kronobetjeningen en på förhand antingen tryckt eller skrifven blankett, som innehåller föremålet för ordförandens requi-sition, hvilken blankett kronobetjeningen har att för den skattskyldige uppvisa samt å blanketten anteckna dagen då sådant skett, hvarefter han har att densamma till ordföranden återställa. Derigenom blefve denne naturligtvis iståndsatt att å bestämd tid verkställa den anteckning, hvarom 26 § handlar.

Då jag af dessa skäl anser att paragrafen, sådan den här i förslaget lyder, skulle innebära en ytterst stor våda, ja, nära nog en omöjlighet för bevillningsberedningens ordförande att samvetsgrant fullgöra, så tror jag att den i oförändradt skick hvarken kan eller bör af Kammaren antagas. Jag har därför tillåtit mig att uppgöra förslag till sådan lydelse, som enligt min tanke bör gifvas åt paragrafen, på det att de anmärkta olägenheterna må komma att undanrödjas, och jag ber att få för Kammaren uppläsa detta mitt redaktionsförslag. Det lyder sålunda:

§ 18.

Hvar och en annan enligt denna förordning skattskyldig, än de i § 16 mom. 1 omförmälda verk och bolag, vare ock vid äfventyr, som i § 19 mom. 4 stadgas, skyldig att inom 8 dagar efter det han genom kronobetjeningens åtgärd, hvilken det vid anfordran åligger att härvid tillhandaga bevillningsberedningens ordförande, bevisligen erhållit del af dennes åstundan att undfå uppgift å det belopp, hvartill den skattskyldiges inkomst af kapital eller annat arbete än jordbruksrörelse det nästföregående året uppgått, sådan uppgift till ordföranden aflemna.

Min vördsamma anhållan är den, att Kammaren behagade, med afslag å den lydelse paragrafen har enligt förslaget, antaga paragrafen så affattad, som den af mig föreslagits.

Herr Olof Jonsson: Mot det af den siste talaren upplästa förslaget kan man, enligt hvad jag tror, med fog göra den anmärkningen, att i städerna svårigen finnes någon kronobetjening, som skulle anskaffa de ifrågavarande uppgifterna. Det blefve således en olägenhet med förslaget.

Hvad åter beträffar den fara och de äfventyr, som skulle följa vid underlåtenhet att fullgöra hvad 18 § föreskrifver, särskildt angående bevisningsskyldigheten, så kan jag för min del icke föreställa mig annat än att för att detta affordrande skall vara gällande emot den skattskyldige, måste det naturligtvis vara den affordrandes skyldighet att styrka, att de erforderliga uppgifterna verkligen blifvit af den skattskyldige infordrade. Svårigen kan man tänka sig, att bevisningsskyldigheten skall åligga den som vill klaga. Skulle man här stadga att kronobetjeningen på landet och någon annan myndighet i städerna skulle hafva detta åliggande, så tror jag att ett sådant förfaringssätt endast skulle medföra obehag och onödiga kostnader i flera fall. Man kan ju till exempel föreställa sig, att ordföranden sjelf träffar åtskilliga personer äfvensom genom andra personer är i tillfälle att muntligen affordra den skattskyldige de behöfliga uppgifterna. Det skulle därför enligt mitt förmenande vara mycket oklokt att bestämdt föreskrifva, det en sådan delgifning skall ske genom vederbörande myndigheter.

Jag tror icke heller att faran i detta stadgande är så stor för den skattskyldige, som den siste ärade talaren ville förespegla. Detta är en alldeles ny bestämmelse, hvilken synes mig vara berättigad i så fall, att den lägger flera band på den skattskyldige att uppgifva sina inkomster, då sådant affordras honom. Stadgandet utgör sålunda ett steg till den obligatoriska sjelfdeklarationen, och mot denna lilla början dertill bör väl icke egentligen något vara att erinra. Deremot anser jag det vara mera oklokt att på försök antaga ett stadgande sådant som nu föreslagits, då det lätt kan hända, att sedan detsamma börjat praktiskt tillämpas, det komme att visa sig att det åstadkomme en onödig bitterhet och därför behöfde förändras. Jag föreställer mig således att Kammarerna kan utan fara bifalla paragrafen sådan den är.

Chefen för Kongl. Finansdepartementet Herr Statsrådet Themptander: Mot den förste talaren ber jag få erinra, att jag icke tror att någon fara, än mindre någon snara blifvit genom förevarande stadgande för den skattskyldige beredd. Jag har nemligen icke kunnat föreställa mig annat än att, derest af en skattskyldig bestrides att han erhållit del af en sådan anmodan, som här är i fråga, bevisningsskyldigheten skulle ligga hos bevillningsberedningens ordförande. Jag tror således icke att ur den skattskyldiges synpunkt någon fara skall uppstå genom antagande af det Kongl. förslaget. Deremot vill jag icke bestrida, att genom stadgandet åtskilligt besvär och vissa olägenheter tillskyndas bevillningsberedningens ordförande i och för kommunicerandet med de skattskyldige af dylika anmodanden. Ur denna synpunkt kan därför den förste ärade talarens förslag vara beaktansvärdt. Jag hänvisar emellertid till mitt yttrande till statsrådsprotokollet, i hvilket jag uttalat den åsigt, att föreskriftens tillämpning i någon större utsträckning kan och

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

behöfver komma i fråga företrädesvis i städerna, der förhållandena äro sådana, att man icke har lika lätt som på landet att skaffa sig kännedom om de skattskyldiges förmögenhet och inkomster. Der kan stadgandet ock lättare tillämpas, emedan bevillningsberedningens ordförande kan skicka ett bud med en qvittensbok, som öfver en aflemnad anmodan tager den skattskyldiges qvitto, hvilket sedermera utgör den handling, hvarigenom vederbörande styrker att den skattskyldige fått del af en sådan anmodan. Jag vill emellertid icke bestrida, att den förste talarens förslag kan vara förtjent af afseende, men jag föreställer mig att det torde vara svårt — åtminstone vill jag icke åtaga mig ansvaret därför — att nu yttra sig bestämdt deröfver, särskildt om huruvida det är lika passande för stad som för land, hvarför jag anser mig böra förorda paragrafens återförvisande till Bevillnings-Utskottet.

Herr E. G. Boström, hvilken inom Utskottet reserverat sig i fråga om förevarande paragraf, yttrade: I min reservation till Utskottets betänkande har jag på hufvudsakligen samma grunder som Herr Arwidsson yrkat ett tillägg till ifrågavarande paragraf, på det att bevillningsberedningens ordförande måtte blifva i tillfälle att styrka så väl att uppgift blifvit den skattskyldige affordrad som ock när sådant skett. Jag har icke kunnat blifva öfvertygad om obehöfligheten af ett dylikt tillägg af det som af Herr Olof Jonsson anförts. Men då Herr Finansministern, så vidt jag rätt förstått honom, medgifvit befogenheten af Herr Arwidssons amendement, och jag i reservationen tillstyrkt ett mycket kortare tillägg till paragrafen, samt åsigterna om redaktionen således äro delade, ber jag att få föreslå, det ifrågavarande paragraf måtte blifva till Utskottet återförvisad, hvarå jag anhåller om proposition.

Herr Wieselgren: Jag delar den af Herr Statsrådet och Chefen för Kongl. Finansdepartementet uttalade mening, att det i 18 § omnämnda åliggande för bevillningsberedningens ordförande icke kan föranleda till någon stor fara för den skattskyldige; men det torde fast mera åstadkomma obehag för beredningens ordförande. Såsom i motiven till förevarande paragraf uti statsrådsprotokollet blifvit anmärkt, är det egentligen i de större städerna som svårighet uppstår att utan ledning af de skattskyldiges egna uppgifter bestämma deras verkliga inkomster af kapital och arbete. Det är därför också hufvudsakligen i dessa större städer som bevillningsberedningens ordförande kommer att behöfva göra en sådan anmaning, som i paragrafen sägs. Men paragrafen anvisar honom icke något sätt, huru han skall kunna styrka att han gjort detta meddelande, och att den skattskyldige fått emottaga detsamma. Jag tror att med afseende härå en förändrad lydelse af paragrafen erfordras, och jag instämmer därför i den siste talarens yrkande om återremiss.

Herr Arwidsson: Sedan Herr Statsrådet och Chefen för Kongl. *Ang. allmänna* Finansdepartementet såsom sin åsigt uttalat, att bevisningsskyldigheten *bevillningen.* i förevarande fall skall åligga bevillningsberedningens ordförande, har jag icke annat att erinra än att jag anser att, till beredande af ökad säkerhet och trygghet därför att denna åsigt vid tillämpningen äfven skall blifva den gällande, uttrycklig föreskrift i sådant afseende bör i författningen intagas. Det skulle annars lätt kunna inträffa, att skiljaktiga meningar i frågan yppa sig, och att först vid pröfning af saken i sista instans den nämnda åsigten gör sig gällande. Härigenom skulle den skattskyldige förorsakas besvär att söka rättelse i dylika stridiga beslut.

Då emellertid åtskilliga talare yrkat återremiss, och det är ganska möjligt att Utskottet kan åstadkomma en lyckligare redaktion af paragrafen än den jag föreslagit, skall jag, med frånträdande för närvarande af yrkandet om bifall till mitt förslag, förena mig med dem, som begärt paragrafens återremitterande till Utskottet.

Öfverläggningen var slutad. Kammaren beslöt återförvisa paragrafen till Utskottet.

§ 19.

Mom. 1 hade följande lydelse:

»Vid underlåtenhet att behörigen fullgöra hvad i ofvanstående §§ 14, 15 och 17 är stadgadt rörande der omförmälda officiella uppgifter, vare vederbörande tjänsteman underkastad ansvar, som för annan försummelse i tjensten.»

Herr Jöns Rundbäck: Jag skulle önska att erhålla en upplysning utaf någon af Bevillnings-Utskottets ärade ledamöter. I detta moment stadgas, att vederbörande tjänsteman, om han icke lemnar der angifna officiella uppgifter, skall vara underkastad ansvar, som för annan försummelse i tjensten. Bland dessa officiella uppgifter förekomma äfven de som omtalas i § 14 punkt 1 mom. b) och hvilka skola lemnas af hvarje inom riket bildad hypoteksinrättnings direktion. Afses nu med tjänsteman i den föredragna paragrafen ledamot i hypoteksinrättnings direktion? Jag tror det icke, allra helst som direktioner endast hålla sammanträden vissa tider på året och deras ledamöter merendels hafva sitt hemvist på långt aflägsna orter. Men om således det icke är direktionen som skall lemna de ifrågavarande officiella uppgifterna, kan då staten ålägga de tjänstemän, som direktionen anställt för att biträda vid förvaltningen, att afgifva dessa uppgifter och för underlåtenhet härutinnan underkasta dem ansvar som för tjenstefel! Hvad vet Bevillnings-Utskottet om hvad tjänstemännen i hypoteksdirektionerna hafva att göra. Och, i alla händelser, om vederbörande direktioner icke ålägga sina tjänstemän att aflemna de officiella uppgifterna, icke lärer väl staten kunna göra det. Med ett ord, det ligger så mycken motsägelse och tvetydighet i det här

Ang. allmänna ifrågavarande momentet, att jag måste bedja om upplysningar härutinnan, på samma gång jag, antingen jag får dessa upplysningar eller ej, anhåller om återremiss af momentet i ändamål att få det förtydligadt.

Jag anhåller, Herr Talman, om proposition å återremiss af det föredragna momentet.

Herr J. Johansson i Bergsäng: Med anledning af hvad den siste talaren yttrat, ber jag få upplysa att stadgandet i förevarande 1 mom. af § 19 är af enahanda lydelse som motsvarande bestämmelser i nu gällande bevillningsförordning. Der heter det nemligen i § 28: »Vid underlåtenhet att behörigen fullgöra hvad i ofvanstående §§ 24, 25 och 27 är stadgadt rörande der omförmälda officiella uppgifter, vare vederbörande tjänstemän underkastade ansvar, som för annan försummelse i tjensten.» Går man sedan till § 24, så stadgas der i mom. a) punkt. 2 att officiella uppgifter skola meddelas: »af hvarje inom riket bildad hypoteksinrättnings direktion: uppgift å det värde, hvartill hvar och en i samma hypoteksinrättning till belåning anmäld fast egendom blifvit uppskattad» etc. Således precis samma bestämmelse som uti förevarande författningsförslag. Vid sådant förhållande och då, så vidt jag förnummit, någons tveksamhet i afseende å tillämpningen af nu gällande stadgande hittills icke förekommit, tillåter jag mig helt enkelt yrka bifall till Utskottets förslag.

Herr Jöns Rundbäck: Jag har icke bedt få veta, om det nu föreslagna stadgandet är lika med hvad nu gällande bevillningsförordning innehåller. Det är en sak, som jag aldeles icke är okunnig om, utan har jag begärt upplysning om, huruvida staten kan ålägga hypoteksdirektionernas tjänstemän att, vid ansvar såsom för tjenstefel, ingifva de ifrågavarande officiella uppgifterna. Det vore enligt mitt förmenande högst märkvärdigt. Om nu någon felaktighet förefinnes i de bestämmelser, som för närvarande gälla, så är det ju en naturlig sak att man bör söka rättelse härutinnan.

Jag yrkar fortfarande återremiss af momentet.

Herr J. Johansson i Bergsäng: Jag ber endast att till svar å den siste talarens yttrande få göra den erinran, att hvad i 1 mom. § 19 stadgas om att vid underlåtenhet att meddela ifrågavarande officiella uppgifter vederbörande tjänstemän skola vara underkastade ansvar, som för annan försummelse i tjensten, uppenbart endast har afseende å de i 14 § mom. 1 punkt. a) omförmälda myndigheter, nemligen hvar och en stadsdomstol samt domare på landet äfvensom öfriga i nämnde § omtalade statens tjänstemän. Deremot torde det ligga i sakens natur, att bestämmelsen knappast kan tillämpas å mer eller mindre enskilda inrättingars eller hypoteksföreningars tjänstemän.

Sedan öfverläggningen förklarats slutad, och Herr Talmannen framställt propositioner enligt de gjorda yrkandena, godkände Kam-
 maren det föreliggande momentet.

Ang. allmänna
 bevillningen.
 (Forts.)

Mom. 2 och 3:

Godkändes.

Mom. 4 lydde sålunda:

»Skattskyldig, som underlåter att inom föreskrifven tid aflemna infordrad uppgift, hvarom stadgas i § 18, hafve förlorat rätten att fullfölja talan mot präfningsnämndens beslut i fråga om beloppet af den inkomst, som uppgiften skolat afse, utom i de fall, då präfningsnämnden uppskattat inkomsten till högre belopp än det af taxeringsnämnden antagna eller ock inkomst först af präfningsnämnden till bevillning taxerats, för hvilka fall talan må fullföljas i fråga om det belopp, hvarmed taxeringen blifvit af präfningsnämnden förhöjd, eller den nya taxering, som genom präfningsnämndens beslut uppkommit.»

Angående detta förslag anförde

Herr E. G. Boström: Enär Kammarkaren återremitterat § 18, så hemställer jag, huruvida icke äfven detta moment bör till Utskottet återförvisas. Det lärer väl nemligen få anses alldeles för tidigt att bestämma något ansvar för underlåtenhet i det fall, förevarande paragraf afser, så länge lydelsen af § 18 ännu icke är bestämd.

Momentet återförvisades till Utskottet.

§ 20 godkändes.

§ 21.

Denna § lydde som följer:

»En hvar skattskyldig, som icke enligt denna förordning är pligtig att aflemna uppgift för taxeringen, vare obetaget att meddela upplysning om sina inkomsters och tillgångars verkliga belopp, samt dervid likaledes uppgifva de afdrag, som han vid inkomstens beräkning anser sig berättigad att på grund af § 10 mom. 4 tillgodonjuta. Sålunda frivilligt meddelad uppgift, hvars offentliggörande den skattskyldige förklarar sig icke medgifva, må endast inför beredningen och, med den skattskyldiges samtycke, inför taxerings- eller präfningsnämnden företes, men icke utan hans samtycke i nämndens protokoll intagas; skolande, sedan frågan om samme skattskyldigs taxering blifvit afgjord, sådan uppgift till honom återställas eller bevisligen förstöras af den, som densamma emottagit.

Ang. allmänna
bevillningen.

Angående detta stadgande anförde

(Forts.)

Herr Rubenson: Med glädje har jag för min del och, som jag tror, många af Kammarens ledamöter med mig helsat den, om ock ringa början, som i 18 § blifvit gjord att tillämpa den rigtige principen, att hvarje medborgare skall vara skyldig till vederbörande taxeringsmyndighet sjelf uppgifva sina inkomster. Då denna princip är synnerligen vigtig och som jag hoppas skall blifva fruktbarande för landet i den mån den kommer att tillämpas, är det af största vigt att alla, äfven de minsta stötestenar, som kunna komma i vägen för principens tillämpning, redan från början undanrödjas. Det är därför enligt min tanke alldeles i sin ordning, att Bevillnings-Utskottet i § 64 mom. 2 gifver de uppgifter angående skattskyldigs inkomst och rörelse, som, efter hvad nu för första gången stadgas, skola på anmodan afgifvas, samma skydd, som enligt Kongl. Maj:ts förslag tillagts rent frivilliga uppgifter, nemligen att de skola hemlighållas. Utskottet har emellertid icke tagit steget fullt ut, utan lemnar det i denna 21 § omförmälda skydd endast åt dem, som utan påstötning aflemna uppgifterna till vederbörande taxeringsmyndigheter, men skyddar icke i detta hänseende de skattskyldige, som först efter uppmaning aflemna dem. För att likställighet jemväl i detta hänseende måtte blifva införd, anhåller jag att paragrafen måtte blifva återförvisad till Utskottet. Det kan så mycket mindre möta några betänkligheter att göra detta, som ju 18 §, som är sjelfva hufvudparagrafen, blifvit återremitterad.

Vidare yttrades icke. Den ifrågavarande paragrafen återremitterades.

Derefter godkände Kammaren den särskilda *rubriken* (under litt. A) till §§ 14—21.

§§ 22—25 godkändes.

För § 26 var följande lydelse föreslagen:

»De inom hvarje beredningsdistrikt för taxeringen aflemnade uppgifter skola samlas, ordnas, numreras och granskas af bevillningsberedningens ordförande, hvilken, der föreskrifven uppgift eller annan för taxeringen behöflig upplysning saknas, bör, jemlikt §§ 17 och 18, densamma från vederbörande infordra eller, jemlikt § 19 mom. 2 och 3, om förhållandet göra anmälan hos Kongl. Maj:ts Befallningshafvande.

Har sådan uppgift, som i § 18 omförmäles, blifvit skattskyldig affordrad, men ej af honom behörigen aflemnad, åligger det beredningens ordförande att derom göra anteckning i mantals- och taxeringslängden.

Uppgifternas nummer likasom uppgifna salu-, hypoteks- och brandförsäkringsvärden å fastigheter skola af ordföranden på behöriga ställen i mantals- och taxeringslängden antecknas.»

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

Efter föredragning af sistberörda § lemnades ordet, på begäran, till

Herr Rubenson, som yttrade: Med anledning af de hänvisningar till § 18, som i den nu föredragna paragrafen förekomma, anhåller jag att äfven § 26 måtte till Utskottet återförvisas.

Herr Bokström: Jag skall anhålla att få instämma i Herr Rubensons yrkande, men jag ber att få motivera detsamma med ytterligare ett skäl.

I denna § förekommer för första gången uttrycket: »i mantals- och taxeringslängden». Jag tillåter mig erinra derom, att skattekomitén med hänsyn dertill, att den föreslagit bevillning för jordbruksfastighet, framställt förslag om en sammanslagning af mantals- och taxeringslängderna. Bevillnings-Utskottet, som förklarar sig anse denna fråga bero på Kongl. Maj:ts administrativa lagstiftning, har likvisst faktiskt accepterat sammanslagningen, och på alla ställen, der för närvarande står taxeringslängderna, har begagnats uttrycket: »mantals- och taxeringslängden». Jag vill icke bestrida, att icke möjligen denna sak tillhör Kongl. Maj:ts administrativa lagstiftning; men i sådant fall torde Riksdagen dock vara oförhindrad att framställa sina önsknings, i fall anledning dertill finnes. 1880 var Bevillnings-Utskottet af den åsigt, att Riksdagen kunde besluta om förändringar af här ifrågakarande beskaffenhet. Riksdagen beslöt också, på Bevillnings-Utskottets förslag, en så beskaffad förändring och ansåg sig således då icke böra inskränka sig till endast uttalande af sin önskan. I det formulär, som bifogats den Kongl. propositionen, förekommer också en omständighet, som gör detta formulerande, i fall det skulle antagas, såsom mig synes, ganska betänkligt. Det tyckes nemligen vara meningen, att bevillningsberedningens och taxeringskomiténs siffror skola upptagas i samma kolumn, och de ändringar, hvartill taxeringskomitén kan finna sig föranlåten, synas skola ske på sådant sätt, att bevillningsberedningens siffror strykas öfver, och taxeringskomitén deröfver skrifer sina siffror med rött bläck. Jag vill fästa uppmärksamheten derpå att, i fråga om den enskilde näringsidkarens bokföring, staten har ganska stränga fordringar. Det heter i en Kongl. förordning af den 4 Maj 1855, att »ej må något af innehållet» — i handelsböcker — »genom öfverstrykning eller annorledes oläsligt göras, eller genom radering, utbyte af blad, inskrifning mellan raderna eller i kanten ändras eller tilläggas»; — och detta på det att handelsböcker skola ega vitsord. Man skulle vidare kunna nämna, att i Strafflagens 23 kap. 3 § står: »pröfvas galdenär hafva visat uppenbar vårdslöshet emot sina borgenärer

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

derigenom, att han, der han idkat handel eller annan rörelse, hvar öfver bok hållas bör, sådan bokföring icke ordentligen fullgjort, straffes med fängelse». Jag vågar hemställa om det kan vara skäl, att i en räkenskap af den vigt och betydelse för stat och kommun, som den ifrågavarande, sådana skrifningar mellan raderna, som här synas påtänkta, lämpligen böra ega rum, eller om icke snarare särskilda kolumner borde, såsom hittills, åt bevillningsberedningarnas och taxeringskomitéernas siffror beredas. Men härtill kommer, att hela denna sammanslagning icke torde vara erforderlig för den händelse att bevillningen för inkomst af jordbruksfastighet icke skulle af Riksdagen beviljas. Af dessa skäl anhåller jag om återremiss, på det Kammaren måtte få besluta om denna paragraf, sedan Riksdagen fattat definitivt beslut om jordbruksbevillningens antagande.

Herr Lundberg: Jag ber att få instämma med Herr Bokström, enär äfven jag betviflar, att det kan vara lämpligt att i en längd sammanföra både mantals- och taxeringslängderna. Sammansläende af de särskilda taxeringslängderna för bevillning af fast egendom och af inkomst tror jag deremot vara riktigt. Då i mantalslängden skola upptagas namn på alla rikets invånare med deras födelseår, men i taxeringslängd införas endast de, som erlægga bevillning efter 2:dra Art., hvilka väl i allmänhet kunna beräknas utgöra blott omkring $\frac{1}{8}$ af samtliga de i mantalslängderna antecknade personer, så att, enligt hvad uppgifvits, under det rikets folkmängd år 1879 uppgick till öfver fyra millioner, antalet af dem, som erlade bevillning efter 2:dra Art. var endast 565,956, så anser jag att det skulle blifva förenadt med stora svårigheter att för mantalsskrifning och bevillningstaxering begagna en och samma längd, äfven om man icke tager i betraktande beskaffenheten af det pappersformat, som för en sådan längd skulle blifva behöfligt. Under det förteckningen å alla personer, som tillhöra ett hushåll, med namn och födelseår kan upptaga ända till 9, 10 rader, eller för en fastighet ända till en fjerdedels sida, så erfordras möjligen för införande af den från samma hushåll utgående bevillning endast ett par rader; och ett motsatt förhållande skulle inträffa, om en barnlös person vore egare af flere fastigheter. Enär dessutom enligt 49 § afskrift af »mantals- och taxeringslängden» borde insändas till Konungens Befallningshafvande och för landet äfven tillställas kommunalstämmans ordförande, så skulle följden af längdernas sammanslagning blifva, att i denna afskrift måste införas äfven namnen på alla mantalsskrifna personer. Visserligen är det stadgadt, att för sådan afskrift skall häradskrifvare åtnjuta godtgörelse, men så är icke föreslaget beträffande motsvarande tjänstemän i städerna, hvilka väl följaktligen skulle härutinnan betungas med ett drygt arbete, utan att derför erhålla någon ersättning. På grund af hvad jag nu anfört instämmer jag i Herr Bokströms yrkande om återremiss.

Herr C. A. Larsson: Ja, äfven jag är af den åsigt, att det icke skulle leda till någon synnerlig beqvämighet att begagna en och samma längd såsom både mantals- och taxeringslängd. Vi veta huru svårt det redan nu är att vid revisionerna bedöma om en taxering är riktigt gjord, och skulle man dertill också behöfva gå igenom förteckningen på alla mantalsskrifna personer, så blefve det än värre. Dessutom innehåller en efterföljande paragraf föreskrift, att afskrifter af mantals- och taxeringslängder skola senast den 15 Augusti insändas till Konungens Befallningshafvande, och jag har hört häradsskrifvare säga, att det blir rent af omöjligt att hinna med det, om längderna skola sammanslås. *Jag skall därför förena mig med dem som yrkat återremiss, för att man må kunna få bort de nymodigheter Utskottet här velat införa.

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Herr Markstedt: Jag har egentligen begärt ordet för att instämma med den ärade representanten på gotlandsbänken. Ty i likhet med honom anser jag den föreslagna kombinationen af mantals- och taxeringslängderna vara högst olämplig. I de smärre kommunerna kan det väl låta sig göra att använda en sådan gemensam längd, men icke så i de större. Då man nemligen vet huru lång tid det åtgått för att t. ex. i en kommun med 15—20 tusen invånare få dessa längder färdiga och justerade, måste man draga i betänkande att, såsom här är föreslaget, sammanföra dem. Hvad särskildt beträffar den kommun jag tillhör, och som har mellan 15 och 16 tusen invånare, utgöras dessa längder af stora volymer, och jag är säker på, att det der icke skulle gå an att sammanslå längderna till en enda. Jag instämmer för den skull med Herr Bokström uti hans yrkande om återremiss i af honom angifna syfte.

Chefen för Kongl. Finansdepartementet Herr Statsrådet Thempander: Det förefaller mig ganska naturligt, att betänkligheter kunna uppstå, när det gäller att ändra gamla häfdvunna former, som äro så välbekanta för de flesta, som de hvarom nu är fråga. Jag ber dock att få erinra, att tankarne bland de sakkunnige — till hvilka jag visserligen icke räknar mig sjelf, då jag icke mycket sysselsatt mig med dylika saker — varit ganska delade. Under det nemligen åtskilliga af de myndigheter, som i ämnet afgifvit yttranden, afstyrkt den ifrågasatta sammandragningen af längderna, hafva deremot andra funnit en sådan kombination vara en synnerligen lycklig och praktisk idé. Innan detta förslag framlades för Riksdagen, hade jag tillfälle till mycket utförliga rådplågningar med landstatstjenstemän i detta ämne, och det förslag, som åtföljde den Kongl. propositionen, är icke i alla delar öfverensstämmande med det af skatteregleringskomitéen framlagda. Alla upplysningar jag kunnat inhemta stämma dock öfverens deruti, att genom en sådan sammanslagning af längderna skulle beredas så väl lindring i besväret som större tillförlitlighet. Genom denna sammanslagning skulle man nemligen befrias från de nu förekommande öfverföringarna från

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

den ena längden till den andra, som så ofta vållat misskrifningar och deraf beroende felaktigheter. Då man här talat om att sammanslagningen i större kommuner skulle möta svårigheter, så ber jag få nämna, att en sådan åtgärd förordats af vederbörande inom landets största kommun, nemligen Stockholms stad. Kamreren i Öfverståthållare-embetets afdelning för uppboråsärenden, hvilken i årtal sysselsatt sig med mantalsskrifnings- och taxeringsmål, deltog i detta ärendes beredning inom Finansdepartementet, och han fann förslaget vara praktiskt. Det är ju alldeles gifvet, att i större och folkrikare kommuner längderna skola blifva mycket vidlyftiga och utgöra digra volymer, men detta är mycket lätt hjälpt genom att indela längden i häften.

Herr Wieselgren: Jag är i tillfälle att genast kunna konstatera sanningen af Herr Finansministerns yttrande derom, att tankarne angående lämpligheten af längdernas sammanslagning vore mycket delade bland de sakkunnige. Ty då han åberopade ett omdöme, som af en sakkunnig person i rikets största kommun fälts till förmån för saken, så skall jag be att från rikets näst största kommun anföra ett uttalande i motsatt riktning. »Vid första påseendet», yttrar nemligen en sakkunnig man derstädes, »synes nog fördelaktigt att ej behöfva skriva de skattskyldiges namn mer än en gång; men denna fördel motsvarar icke de många olägenheter, som uppstå genom att handskas med en öfvermåttan stor foliant med en massa kolumner, och lättare begås äfvenväl misstag, hvilkas rättande taga långt mera tid och uppmärksamhet i anspråk än som erfordras för upprättande af särskild mantalsbok.» På grund af detta jemväl af sakkunnig person afgifna uttalande tager jag mig anledning instämma uti det yrkande om återremiss, som af talaren på gotlandsbänken framstälts, naturligtvis under fullt erkännande af befogenheten af de skäl för återremiss, som talaren på stockholmsbänken anfört.

Herr E. G. Boström: Äfven inom Utskottet framställdes anmärkningar emot förslaget att kombinera mantals- och taxeringslängderna, och afdelningen hemställde för sin del om dess ogillande. Men hos Utskottet in pleno gjorde sig en annan åsigt gällande, nemligen den att saken vore af sådan beskaffenhet, att den endast berodde af Kongl. Maj:ts administrativa åtgärd. Detta var anledningen till att Utskottets utlåtande blef sådant, som det här föreligger. Öfver Kongl. Maj:ts förslag hafva visserligen inga myndigheter blifvit hörda, deremot hafva de uttalat sig öfver de formulär, som af skattekomitén föreslagits, och hvilka i hufvudsak äro lika med de af Kongl. Maj:t nu föreslagna.

Samtlige de Konungens Befallningshafvande, som yttrat sig i saken, hafva, med undantag af Konungens Befallningshafvande i Malmöhus län, som funnit inventionen berömvärd, afstyrkt den

ifrågasatta sammanslagningen af mantals- och taxeringslängderna. Anser nu Kammaren sig befogad att besluta i denna sak, så må Kammaren vidtaga den åtgärd, den finner för godt, men anser sig Kammaren åter icke befogad dertill, bör icke heller, efter mitt förmenande, en återremiss ega rum på de skäl som Herr Bokström framställt, hvaremot jag icke har något att erinra emot en återremiss på grund af de af Herr Rubenson angifna skäl.

*Ang. allmänna
bevillningen.*

(Forts.)

Herr Lundberg: Då i så väl denna paragraf som andra paragrafer förekommer uttrycket: »mantals- och taxeringslängderna», lärer väl ock ett godkännande af dessa paragrafer kunna anses innefatta ett godkännande deraf, att dessa längder sammanföras i en och samma längd. Härjemte ber jag att få fästa uppmärksamheten derpå, att i Stockholm inga afskrifter af längderna skulle komma i fråga, och att således der icke komme att inträffa hvad som blefve fallet på andra ställen, nemligen att man måste uti afskriften upptaga namnen på alla inom kommunen mantalsskrifna personer och således icke endast på fastighetsegare och dem som blifvit påförda inkomstbevillning. På grund häraf och med stöd af hvad förut andragits anhåller jag att få förnya yrkandet om återremiss af denna paragraf.

Herr Olof Jonsson: Då jag för min del anser att frågan om lämpligheten af dessa längders sammankoppling nära hänger tillsammans med frågan huruvida jordbruket skall påföras särskild taxering för inkomst, finner jag det vara mindre välbetänkt att Kammaren nu uttalar sig mot längdernas sammanförande till en enda, för den händelse att en sådan taxering blir beslutet.

För öfrigt vill jag nämna, att den afdelning af Utskottet, som behandlade denna sak, hade ett mindre smickrande uttalande om densamma. Men sedan Utskottet kommit i tillfälle att taga del af åtskilliga längder, hvilka upprättats just i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts förslag, tycktes saken vara mera enkel och böra leda till större redighet än man kunnat sluta till af det lilla formulär, som finnes bifogadt Kongl. Maj:ts proposition.

Det torde således icke vara väl betänkt att under alla förhållanden återremittera frågan i det syfte, att man bestämdt ogillar sammanföringen.

Öfverläggningen förklarades slutad, hvarefter paragrafen blef till Utskottet återförvisad.

§ 27 godkändes.

§ 28 hade denna lydelse:

»Till bevillningsberedningens ordförande bör å landet kommunalstämmans ordförande och i stad vederbörande tjänsteman senast

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

den 15 April hafva aflemnat mantals- och taxeringslängden för året, sedan densamma, hvad mantalsskrifningen angår, blifvit i föreskrifven tid och ordning granskad, jemte dertill hörande, för mantalsskrifningen aflemnade uppgifter och handlingar.

I öfverensstämmelse med den för taxeringsmyndigheterna utfärdade särskilda instruktion, och under tillämpning af de i denna förordning stadgade grunder, åligger det beredningen att föreslå och uti förberörda längd införa det fastighetsvärde och det inkomstbelopp, för hvilket bevillning skall inom beredningsdistriktet påföras hvarje skattskyldig.

I stad böra beredningarne åtnjuta nödigt biträde af vederbörande uppörds- eller annan dertill utsedd tjensteman.»

Sedan uppläsning skett af detta stadgande, anförde

Herr Bokström: I konsekvens med Kammarens angående § 26 fattade beslut anhåller jag om återremiss äfven af denna paragraf.

Herr E. G. Boström: Skall man drifva konsekvensen så långt, som Herr Bokström tyckes vilja, så måste de flesta öfriga paragrafer äfven återremitteras. Jag hemställer till Kammararen, om det kan vara skäl till detta. Kan man icke begagna orden mantals- och taxeringslängd, äfven om ej någon sammanslagning af längderna skulle komma till stånd? Något missförstånd deraf kan ej komma i fråga, och nästa Riksdag kan ju vidtaga ändring häri.

Jag hemställer därför, att Kammararen åtminstone icke på denna grund återremitterar paragrafen.

Herr Sven Nilsson: Då § 26 icke återremitterats i något bestämdt syfte, så föreställer jag mig, att det icke är nödigt att med anledning häraf återremittera den föredragna punkten. Jag tror således, lika med den näst föregående talaren, att det icke är nödigt att på de skäl, som Herr Bokström anförde, återremittera denna paragraf och hemställer därför om bifall till densamma.

Herr Lundberg: För min del tror jag, att det kunde vara tillräckligt att Kammararen, såsom stundom skett vid föredragning af betänkanden angående lagförslag, uttalade, att, om till följd af återremissen af § 26, Utskottet skulle finna skäligt att beträffande orden *mantals- och taxeringslängden* föreslå ändring, det vore Utskottet obetaget att i alla de paragrafer, der dessa ord förekomma, oberoende af de beslut Kammararen fattat, föreslå den redaktion, som Utskottet ansåge lämplig. Under sådan förutsättning, och då jag i öfrigt icke har något att erinra emot nu föredragna paragraf, instämmer jag uti Herr Sven Nilssons yrkande om bifall till paragrafen.

Öfverläggningen var härmed slutad. Paragrafen godkändes.

Ang. allmänna
bevillningen.

§ 29 blef äfven godkänd.

(Forts.)

Då § 30 till behandling anmäldes, yttrade

Herr Bokström: I 30 § förekommer en föreskrift, som är beroende af det beslut, Kammaren kommer att fatta rörande § 49. Det gäller afskrifter af föregående årets mantals- och taxeringslängder, om hvilkas upprättande föreskrift meddelas i sistnämnda paragraf; och därför hemställer jag att beslut angående § 49 måtte fattas förr än § 30 föredrages till afgörande.

Som Kammaren biföll Herr Bokströms framställning, blef § 49 nu till afgörande företagen.

Mom. 1 godkändes.

Mom. 2 var af följande innehåll:

»Senast den 15 Augusti skola taxeringsprotokoll och längder med sammandrag jemte tillhörande handlingar äfvensom afskrifterna af föregående årets mantals- och taxeringslängder till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande i länet insändas, på landet omedelbart af vederbörande häradskrifvare och i stad genom magistratens försorg; varande i annat fall den tjensteman, hvars försumlighet föranledt inträffadt dröjsmål, förfallen till böter af tre kronor för hvarje dag, hvarmed ofvan bestämda tid öfverskrides.

I Stockholm bör den tjensteman, som det tillhör att anteckningarna i mantals- och taxeringslängden verkställa, inom samma tid och vid enahanda äfventyr till Öfverståthållarembetet inlemnata taxeringsprotokoll och längder med tillhörande handlingar.»

Herr Bokström anförde: De afskrifter af föregående årets mantals- och taxeringslängder, hvarom i detta moment förmäles, äro ursprungligen föreslagna af skatteregleringskomitén att ingå till öfverskattenämnden. Kongl. Maj:t har emellertid, oberoende deraf att frågan om inrättande af öfverskattenämnd för närvarande icke skulle framläggas för Riksdagen, ansett lämpligt, att dylika afskrifter ändock skulle upprättas för att begagnas dels för kommunala ändamål och dels äfven för statsändamål, hvarefter afskrifterna skulle kvarstanna i länsstyrelsernas arkiv.

Jag tillåter mig dock ifrågasätta, huruvida något verkligt behof af dessa afskrifter förefinnes. Med hänsyn till det kommunala ändamål, hvarför de skulle begagnas, må man nemligen erinra sig, att kommunerna för närvarande under därför bestämda tider hafva tillgång till originalen af dessa längder, och att således de kommuner, som önska taga afskrifter deraf, äro dertill oförhindrade.

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Vidare expedieras till kommunerna, hvarje gång taxerings- eller pröfningskomitén fattar beslut rörande någon till kommunen hörande skattskyldig persons beskattning, protokollsutdrag och utdrag af komiténs längd, så att kommunen äfven derigenom kan fullständigt följa med beskattningen inom densamma. Annat vore förhållandet om kommunerna finge behålla nu föreslagna afskrifter; då vore det för kommunen något ändamål med deras upprättande. Men enligt hvad nu föreslagits, skola de tagas från kommunerna, då taxeringen inträffar, och derefter skola de stanna hos länsstyrelserna. I ett hänseende kunna de äfven blifva vilseledande för kommunerna, så till vida nemligen att pröfningskomiténs beslut icke äro i dessa längder införda, och det beror på ordentligheten hos kommunalstämmornas ordförande, om de af pröfningskomitén beslutade förändringar deri införas. Man kan väl antaga, att de flesta kommunalstämмо-ordförande skola göra detta, men att så i allmänhet skall blifva fallet, tror jag ej man får tro.

Hvad åter beträffar de statsändamål, för hvilka dessa afskrifter skulle begagnas, föreställer jag mig, att det hufvudsakligaste skulle bestå deri, att man för pröfningskomiténs sammanträden skulle behöfva dem, enär originalen vid tiden för nämnda komiténs sammantränder bort inskickas till Kammarrätten. Jag medgifver, att dessa längder understundom kunna vara behöfliga för pröfningskomitén; men detta behof skulle kunna fyllas derigenom, att längderna insändas till Kammarrätten några veckor senare; och en förändrad tidsbestämmelse för längdernas inskickande till Kammarrätten skulle således utan olägenhet kunna fylla statens behof i detta hänseende, utan att någon olägenhet för granskningen derigenom uppkomme.

Vidare skulle ett statens behof af dessa afskrifter föreligga deri, att det skulle för allmänheten vara af vigt, om man på landskontoret kunde få lösa taxeringsbevis. Jag tror dock icke att någon olägenhet inom orterna försports deraf, att för närvarande sådana afskrifter saknas å landskontoren, ty taxeringsbevis hafva fått lösas hos häradsskrifvarne, af dem upprättade med ledning af de anteckningar de föra. Om beslut nu skulle fattas i öfverensstämmelse med hvad här föreslagits och taxeringsbevis således få lösas hos Konungens Befallningshafvande, skulle bestämmelsen härom väsentligt verka såsom en löneroglering, på det sätt nemligen att den inkomst, som häradsskrifvarne hittills haft genom utfärdande af taxeringsbevis, skulle frångå dem och i stället tillfalla landskamrerarne; och beloppet af denna inkomst för landskamrerarne skulle man möjligen kunna beräkna nästan till värdet af ett ålderstillägg. Frågan saknar ur den synpunkten ingalunda betydelse, synnerligen för häradsskrifvarne, hvilkas trägna arbete icke kan anses vara öfver sig betaldt, och beklagligt vore, om de härigenom skulle förorsakas en känbar minskning i sina inkomster.

Då i detta moment icke förekommer något om sjelfva afskrifternas upprättande, inskränker jag mig till att blott yrka åter-

remiss af momentet, för att derur få uteslutna orden: »äfvansom af-
skrifterna af föregående årets mantals- och taxeringslängder».

*Ang allmänna
bevillningen.*

(Forts.)

Chefen för Kongl. Finansdepartementet Herr Statsrådet Themp-
tander: Med anledning af den nästföregående talarens yttrande att
han ej ansåge det behöfligt att på landskontoren finnes tillgång till
afskrifter af taxeringslängderna skall jag blott be att få upplysa —
hvarom redan blifvit erinradt i den Kongl. propositionen — att
Konungens Befallningshafvande i ett län förklarar sig icke kunna
utföra de honom i sådan egenskap åliggande skyldigheter, derest
icke tillgång till dessa afskrifter finnes. Till följd deraf ålade
Kongl. Maj:t vederbörande i det länet att verkställa afskrift af läng-
derna och hålla dem Konungens Befallningshafvande till handa, utan
hänsyn dertill att i bevillningsförordningen ej finnes någon före-
skrift i berörda afseende. Kongl. Maj:t har naturligtvis rätt ålägga
underlydande tjänstemän att upprätta de tjenstehandlingar, som er-
fordras för myndigheternas behof. Detta har Kongl. Maj:t gjort i
det nu omnämnda fallet, och han lärer väl vara oförhindrad att så
göra äfven i andra dylika fall. Jag tror således att, då det visat
sig vara behöfligt att Konungens Befallningshafvande eger tillgång
till dessa längder, det ej bör möta några betänkligheter att i be-
villningsförordningen inrymma uttrycklig bestämmelse derom.

Herr Lundberg: Jag ber att hufvudsakligen få instämma med
Herr Bokström. Så vidt afskrifter af taxeringslängderna i allmän-
het icke varit behöfliga hos Konungens Befallningshafvande förut,
torde de möjligen också hädanefter kunna undvaras. Men om så-
dana afskrifter skola numera vara nödvändiga för Konungens Be-
fallningshafvande, lära de vara minst lika behöfliga hos vederbörande
stadsmyndigheter. Både vid fråga om lagfart och i andra hänse-
enden måste alltid i städerna finnas tillgängliga nästföregående års
taxeringslängder. Sedan, såsom är föreslaget, originalen till dessa
längder blifvit insända till Kammarrätten, torde, om de af läng-
derna tagna afskrifter finge kvarstanna hos vederbörande tjänstemän
uti länet, Konungens Befallningshafvande vid behof kunna från dem
för tillfället requirera samma afskrifter för att efter begagnande
återsändas.

Enär det emellertid, såsom redan blifvit erinradt, är fråga icke
blott om taxeringslängderna, utan äfven om mantalslängder, i fall
dessa sammanfördes uti en längd, lärer detta med afseende å hvad
Kammaren beslutit angående 26:te paragrafen utgöra skäl att äfven
här besluta en återremiss. I en efterföljande paragraf, den 59:de,
är föreskrifvet, att dessa nu omförmälda afskrifter skola kvarstanna
hos Konungens Befallningshafvande, hvarigenom således inträffar,
att i allmänhet icke någon taxeringslängd från föregående år finnes
qvar inom städerna, så vida icke särskild afskrift för detta ändamål
skulle verkställas af vederbörande tjänsteman. Beträffande mantals-

Ang. allmänna längderna må det tillåtas mig erinra, att afskrift af dem torde desto mindre vara af behovet påkallad, som mantalslängderna, innan de öfverlemnas till taxeringsberedningarna, äro föremål för granskning af vederbörande kommuner.

(Forts.)

Herr Bokström: Det kan ej falla mig in att bestrida, det Kongl. Maj:t kan hafva haft fullt fog att i något enskildt fall meddela sådana bestämmelser som Herr Statsrådet omnämnde; men jag är öfvertygad att talande billighetsskäl också inför Kongl. Maj:t skola göra sig gällande, och då endast en Konungens Befallningshafvande af 24 gjort framställning om det omförmälda behovets förefintlighet, vågar jag deraf draga den slutsatsen, att detta behof icke allmänt framträd.

Det är också en annan sak, som här vid lag kan förtjena att tagas i betraktande. Kanske icke utan allt skäl klagas öfver att mångskrifveriet i vår förvaltning tager allt för stor plats, och måhända skulle förvaltningen gå något lättare och blifva mindre dyrbar, om man sträfvade att minska detta mångskrifveri, så vidt möjligt är. Om deri ligger någon sanning, så torde det vara ett berättigadt sträfvande att söka hindra detta mångskrifveri att taga ytterligare ett så stort steg som här är ifrågasatt, om man tänker något på saken. Jag anhåller att få vidhålla mitt yrkande, hvilket jag icke skulle göra, om jag icke vore lifligt öfvertygad om att därför fullgoda skäl föreläge.

Herr Wieselgren: Jag skall anhålla att få, till den kraft och verkan det hafva kan, förklara, att man äfven på andra håll delar den siste talarens uppfattning om det betungande i det af honom påpekade stadgandet, hvilket godkännande skulle medföra ett kolossalt arbete, till ringa eller kanske ofta ingen nytta. För min del tror jag verkligen, att vi icke böra utvidga våra administrativa prestationer der det icke är af verkligen tvingande behof påkalladt, och allra minst der det utan motsvarande gagn skulle åstadkomma ett så betydligt förökadt arbete, som här är i fråga. I de smärre kommunerna betyder det kanske icke så mycket, men i de större skulle afskriften af dessa längder blifva ett synnerligen drygt arbete, hvilket jag tror att man, om man kan, gerna bör undvika.

Herr Statsrådet Themptander: Jag ber att först få fästa uppmärksamheten derpå, att enligt 65 § 4 mom. särskild ersättning med 50 öre arket tillerkännes häradsskrifvarne för dessa afskrifter. Vidare vill jag anmärka, hurusom den förste talaren, oaktadt han ansåg dylika afskrifter mindre behöfliga, dock medgaf att man, der sådana ej funnes, hade svårt att reda sig utan att uppskjuta den tid, då taxeringslängderna skulle inkomma till Kammarrätten. En sådan anordning, hvarigenom den granskning, som skulle ega rum

i Kammarrätten, skulle fördröjas, strider helt och hållet mot de yrkanden, som på senaste tiden gjort sig gällande i syfte att påskynda revisionsarbetet i detta embetsverk, för att derigenom möjliggöra en tidigare statsrevision från Riksdagens sida.

*Ang. allmänna
bevillningen.*
(Forts.)

För öfrigt vill jag erinra Kammaren derom, att, om en återremiss nu beslutas, återremissen bör omfatta snart sagdt hela betänkandet i den del, som nu är under behandling, emedan frågan om dessa afskrifter sammanhänger med hela gången af taxeringsförrättningarna, och jag kan för min del icke anse tillrädligt att rubba en punkt i systemet, innan man gjort sig reda för huru detta kan verka i andra afseenden.

Herr Bokström: Jag anhåller vördsamt att få erinra, att under den tid, då taxeringskomitéernas arbeten pågå, finnas ännu originalen till taxeringslängderna kvar och att således ej för taxeringsarbeten framdeles lika litet som nu föreligger något behof af dessa afskrifter. Det är visserligen sant att häradskrifvarne skulle tillerkännas 50 öre arket i ersättning för dessa afskrifter, men denna ersättning skall betalas af statsmedel, och jag kan icke finna att denna nya statsutgift är af något verkligt behof påkallad.

Öfverläggningen var slutad. Herr Talmannen gaf först proposition på det föreliggande momentets antagande samt derefter på yrkandet, att detsamma måtte återremitteras till Utskottet; och fann Herr Talmannen den förra propositionen vara med öfvervägande ja besvarad. Votering blef begärd och företogs, enligt följande omröstningsproposition:

Den, som godkänner 49 § 2 mom. i förevarande af Bevillnings-Utskottet i Betänkandet N:o 7 framlagda förordningsförslag,

röstas Ja;

Den, det ej vill,

röstas Nej;

Vinner Nej, är omförmälda moment till Utskottet återförvisadt.

Omröstningen visade 84 Ja mot 61 Nej; hvadan Kammaren godkänt momentet.

Derpå föredrogs mom. 3, så lydande:

»Afskrift af mantals- och taxeringslängden, i hvad den angår hvarje särskild kommun på landet, skall jemväl senast den 15 Augusti af häradskrifvaren tillställas vederbörande kommunalstämmas ordtörande, för att genom hans försorg i den ordning, som i § 47 före-

Ang. allmänna skrives, hållas de skattskyldige till handa; börande afskriften seder-
 bevillningen. mera af ordföranden förvaras, för att af honom öfverlemnas till
 (Forts.) ordföranden i påföljande årets bevillningsberedning.

I stad, utom Stockholm, skall genom magistratens försorg afskrift af mantals- och taxeringslängden för hvarje särskildt beredningsdistrikt i samma ordning hållas de skattskyldige till handa samt påföljande år öfverlemnas till vederbörande ordförande i det årets bevillningsberedningar.»

Ordet begärdes af

Herr C. A. Larsson, som yttrade: Jag tror att häradskskrifvarne svårligen hinna med att så tidigt som den 15 Augusti expediera dessa afskrifter till vederbörande kommunalstämmas ordförande, och jag föreställer mig också, att de skattskyldige icke behöfva dem så tidigt. Jag hemställer därför, om icke tiden för dessa afskrifters aflemnande kan framflyttas till den 15 September. Jag yrkar blott den ändringen.

Herr Bokström: Då Kammaren genom voteringen om det föregående momentet tillkännagifvit sin mening rörande afskrifterna, så böjer jag mig därför. Beträffande åter tiden för afskrifternas aflemnande. anhåller jag att få instämma med den näst föregående talaren. Jag tror, att för de häradskskrifvare, som bo på landet, det är omöjligt att från den 15 Juli till den 15 Augusti hinna få färdiga icke endast originaltaxeringslängderna, utan också afskrifter deraf. I städerna kan det gå för sig, der god tillgång på skrifbiträden finnes, men på landet tror jag, att det på många ställen skulle blifva rent af omöjligt.

Jag hemställer därför, att Kammaren måtte godkänna det af den föregående talaren väckta förslaget om tidens framflyttande till den 15 September.

Herr Olof Jonsson: Mig förefaller det deremot som skulle häradskskrifvarne mycket väl kunna hinna med att expediera ifrågasvarande afskrifter inom den föreslagna tiden. Det är dessutom fara värdt att man genom att flytta fram denna tid också skall nödgas framskjuta besvärstiden, enär denna eljest komme att för mycket inskränkas.

Jag yrkar bifall till momentet oförändradt.

Herr Wieselgren: Jag skall be att till Bevillnings-Utskottets ärade ledamöter få framställa den frågan, huruvida det är meningen att den afskrift af mantals- och taxeringslängden, som omnämnes i första och sista stycket af mom. 3, afser näst föregående år eller det löpande året. Af ordalydelsen framgår icke fullt klart hvilketdera som menas. Det är möjligt att en sådan upplysning kan vara

obehöflig för de saksförståndige; men om det, som jag vågar tro, är det löpande året som menas, hemställer jag ändå, om det icke borde på något sätt uttryckas i momentet.

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Grefve Mörner: För min del anser jag, att den här utsatta tiden af den 15 Augusti, då ifrågavarande afskrifter böra af härads-skrifvarne aflennas, alldeles icke är för tidig, och att det i flera fall vore olämpligt att flytta fram densamma till den 15 September. Det synes mig snarare vara i flera afseenden önskvärdt, om man kunde påskynda taxeringsförrättningarna så mycket, att deras beslut blefve för kommunerna kända före den tid, då kommunerna böra uppgöra debiteringslängderna och bestämma sina utskylder för kommunen i kommunalskatt. Detta skall, såsom vi veta, ske inom Oktober månads utgång. Inom nämnda tid skall kommunalskatten för det löpande året bestämmas, och huru mycket som behöfver på hvar och en uttaxeras är beroende på beloppet af den bevilling, som blifvit åsatt, hvilket äfven ligger till grund för fyrktalet. Då, såsom nu ofta händer, resultatet af pröfningskomiténs åtgöranden icke blifver känt förr än många veckor efter sedan kommunerna nödgats bestämma beloppet af sina kommunalskatter, är man i fullkomlig osäkerhet, om man tagit tillräckligt eller ett för stort belopp af kommunalskatt. Jag anser därför, att man bör sträfvä derhän, att resultatet af taxeringskomitéernas åtgöranden blifver känt åtminstone i midten af Augusti månad, och att pröfningskomitéerna skola vara skyldiga att avsluta sina förrättningar något tidigare än för närvarande är fallet och i föreliggande förslag till bevillningsförrättning är ifrågasatt. Men skall ett tidigare avslutande af pröfningskomiténs arbeten kunna ega rum, böra i nu föredragna moment omnämnda afskrifter aflennas senast den 15 Augusti, hvarför jag anhåller att den nu föreslagna tidsbestämmelsen måtte bibehållas.

Herr E. G. Boström: Med anledning af hvad Herr Wieselgren yttrade skall jag be att få nämna, att, så vidt jag förstår, framgår det oförtydbart af detta mom. 3, att det är afskrifter af mantals- och taxeringslängden för det *löpande* året som här afses. Ty det står, att sådan afskrift »skall jemväl den 15 Augusti af härads-skrifvaren tillställas vederbörande kommunalstämmas ordförande, för att genom hans försorg i den ordning, som i § 47 föreskrives, hållas de skattskyldige till handa». § 47 handlar om, att utdrag af taxeringsnämndens protokoll skall afsändas till kommunalstämmas ordförande och genom honom göras tillgängligt för de skattskyldige, på det att de må få veta det belopp, hvartill de blifvit uppskattade, om de skulle vilja anföra klagomål hos pröfningskomitéen.

I likhet med den siste talaren anser jag, att man icke kan framskjuta den här bestämda tid, utan att den 15 Augusti bör vara den sista dagen, på hvilken de i momentet omnämnda afskrifter skola aflennas. Jag vill äfven gerna medgifva honom att det nog

Ang. allmänna bevillningen.
(Forts.)

vore önskligt, att pröfningskomiténs arbeten kunde afslutas något tidigare än nu är bestämdt, men jag ber tillika att få fästa uppmärksamheten derpå, att skatteregleringskomitén föreslagit en tidigare dag, men att Kongl. Maj:t nödgats sätta fram tiden något, emedan för komiténs förslag mötte praktiska svårigheter och det befans nästan omöjligt att afsluta arbetena förr än nu föreslagits. Om man nu skulle ändra den här bestämda tiden, vore man nödsakad att ändra tiden jemväl på många andra ställen i förordningen, ty alla dessa tidsbestämmelser hänga tillsammans med hvarandra, och jag tror icke, att man kan ändra en af dem utan att rubba hela systemet.

Härmed var öfverläggningen slutad. Kammaren godkände den lydelse af momentet, som Utskottet föreslagit.

Sedan sålunda beslut fattats rörande § 49, skedde nu föredragning af

§ 30, som godkändes.

§§ 31—33 blefvo jemväl godkända.

§ 34 lydte sålunda:

»Ordförande i bevillningsberedning skall jemväl inställa sig hos taxeringsnämnden för samma ort. Skulle han icke vara skyldig att för tjensteåliggandens fullgörande vid taxeringsnämnden komma tillstädes, må han för sin resa till och från denna nämnds sammanträdesort åtnjuta skjutsersättning med tre kronor för mil och under tiden för sin närvaro vid nämnden traktamentsersättning med sex kronor om dagen.»

Angående denna paragraf anfördes af:

Grefve Mörner: Jag ber få fästa Kammarens uppmärksamhet på att i denna paragraf kvarstår ett stadgande, som numera är något föråldradt. Det är nemligen i fråga om den skjutsersättning, ordförande i bevillningsberedning eger åtnjuta, då han infinner sig vid taxeringsförrättning, utan att af annan anledning vara pliktig dervid närvara, föreskrifvet att sådan ersättning då skall utgå efter 3 kronor per mil. Samma bestämmelser återfinnas äfven sedermera i några följande paragrafer i fråga om skjutsersättning för ledamot af pröfningskomité och ordförande i taxeringskomité äfvensom för andra personer, som af Konungens Befallningshafvande inkallas att närvara vid pröfningskomiténs sammanträden. På den tid, då dessa 3 kronor ursprungligen bestämdes, motsvarade detta belopp ungefär skjutsersättning för 2 hästar. Detta är dock icke fallet numera, sedan skjutslegan höjts till 1 krona 60 öre å 1 krona 80

öre per mil och på sina ställen utgår med ännu högre belopp för en häst, hvartill dessutom särskildt kommer vagnslega. Att en person som är ledamot af pröfningskomité åker efter 2 hästar är väl icke för mycket, då han ju, om han färdas med jernväg, eger begagna biljett till 1:sta klassens vagn. I afseende å dagtraktamente äro ordförande i bevillningsberedning och ledamot i pröfningskomité alldeles likställda. Detta traktamente af 6 kronor för dag kan ju möjligen vara tillräckligt för iuställelse vid taxeringskomiténs sammanträden, men för inställelse hos pröfningskomitén torde denna ersättning vara väl knapp. Jag skall dock icke framställa något yrkande om förhöjning i detta belopp, men att på en gång gifva en person, som nödgas närvara vid dessa sammanträden, för lågt dagtraktamente och för låg skjutsersättning, anser jag icke vara riktigt. Jag hemställer därför huruvida Kammaren icke skulle vilja höja skjutsersättningsbeloppet i denna paragraf från 3 kronor till 4 kronor *per mil*.

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

Herr Wieselgren: Det stadgande, som ingår i denna paragraf, att ordförande i bevillningsberedning *skall* vara skyldig att inställa sig hos taxeringsnämnden, häntyder på ett verkligt behof för nämnden att hafva en ledamot af bevillningsberedningen närvarande, för att af denne kunna erhålla nödiga upplysningar. Om nu ordföranden i bevillningsberedning vid något tillfälle vore af laga förfall hindrad att iakttaga inställelse, måste väl behofvet i alla händelser anses kvarstå; och vid sådant förhållande undrar jag just, om icke en liten lucka finnes i Utskottets förslag, hvilken lucka jag dock föreställer mig lätt skulle kunna fyllas. Man skulle nemligen kunna insätta i paragrafen en bestämmelse derom att, i händelse bevillningsberedningens ordförande af laga förfall vore hindrad iakttaga inställelse, så egde taxeringsnämnden rättighet i stället inkalla annan ledamot af bevillningsberedningen. Jag ämnar icke framställa något yrkande härom, men jag hemställer till det ärade Utskottets ledamöter, huruvida min anmärkning möjligen icke kan ega någon befogethet.

Herr J. Johansson i Bergsäng: Med afseende på den siste ärade talarens anmärkning ber jag få erinra om föreskrifterna i 39 §, enligt hvilken åtminstone en af ledamöterna i taxeringsnämnden skall hafva deltagit i årets bevillningsberedning. Således är den ärade talarens farhåga i detta fall fullkomligt undanröjd.

Hvad åter beträffar Grefve Mörners åsigt att skjutsersättningen borde bestämmas till ett högre belopp än Utskottet och Kongl. Maj:t föreslagit, eller höjas från 3 till 4 kronor per mil eller något ditåt, ber jag få erinra att det visserligen kan vara sant att stadgandet om 3 kronors skjutsersättning är föråldradt, men det finnes dock åtskilliga gästgifvaregårdar inom landet, der legan icke uppgår till 1 krona 60 öre per mil, utau utgår med betydligt lägre belopp. Jag känner sålunda till orter inom Örebro län, der legan icke utgår

Ang. allmänna bevillningen. med mer än 95 öre à 1 krona 10 öre pr mil och vid sådant fall skulle den af grefve Mörner föreslagna ersättningen blifva för hög. Jag ber äfven få erinra derom, att för oss riksdagsmän i Andra Kammaren gäller också denna bestämmelse om 3 kr. skjutsersättning för milen.
(Forts.)

Jag tror således att man tryggt kan behålla det här föreslagna stadgandet, som också redan förut varit gällande och hvilket på samma gång har den fördelen att lättare kunna tillämpas än om man bestämde att skjutsersättning skulle utgå för 2 hästar eller något ditåt.

För öfrigt vill jag påpeka, att i nu föreliggande förslag har dagarfvodet ökats från 3 till 6 kronor, och detta bör jemväl i någon mån motsvara de utgifter som ordföranden i bevillningsberedningen måste vidkännas för sin inställelse hos taxeringsnämnden.

Jag anhåller om bifall till Utskottets förslag.

Grefve Mörner: Enligt hvad den siste talaren meddelat skall vid hvarje taxeringsnämnd finnas åtminstone en ledamot af hvarje kommun, som deltagit i bevillningsberedningen och hvilken ledamot då kan lemna upplysning om bevillningsberedningens åtgöranden, i händelse beredningens ordförande vore förhindrad att infinna sig. Emellertid kan jag icke inse att den omständigheten, att det finnes några orter der skjutslegan endast är 1 kr. eller 1,25 pr mil, kan utgöra ett skäl för att personer, som bo i orter, der skjutslegan är 1,80 pr mil, få lägre ersättning för sina resor än de i verkligheten nödgas betala. Jag har icke heller yrkat att de skulle få ersättning för skjuts med 2 hästar, utan jag har ansett att skjutsersättningsbeloppet borde ökas från 3 till 4 kronor för milen och jag antager det kunna lika lätt gå för sig att beräkna ersättningsbeloppet vare sig det utgår efter 3 eller 4 kronor för mil.

Jag vidhåller därför mitt förra yrkande.

Herr Nils Petersson: Jag begärde ordet för att erinra derom att då, såsom den föregående talaren äfven upplyste, en riksdagsman icke har mer än 3 kronor för milen i skjutsersättning, icke någon förhöjning lärer behöfva ske i skjutslegan för en ordförande i bevillningsberedning. Jag tror icke heller att en sådan ordförande nödgas hafva så mycket saker med sig på resan som en riksdagsman, hvilken ju skall vara borta från hemmet i flera månader. För öfrigt skall det säkerligen ej blifva någon svårighet att få ordförande i bevillningsberedningarna med den af Utskottet föreslagna skjutsersättningen, så att det därför kunde vara skäl i att bifalla den föreslagna förhöjningen.

Jag yrkar därför att paragrafen måtte godkännas utan förändring.

Herr A. Magnusson förenade sig med Herr Nils Petersson.

Herr Wieselgren: Jag är tacksam för de upplysningar som lemnats, men har dock ännu en fråga att i detta sammanhang framställa, om jag än icke å denna senare kräfver något svar. I 46 paragrafen står att taxeringsnämnds sammankomster skola hållas inom slutna dörrar. Nu frågar jag: är ordföranden i bevillningsberedningen, som genom nyss anförda imperatoriska påbud åläggas att inställa sig vid taxeringsnämndens sammanträden, att anse såsom tillhörande taxeringsnämnden eller icke? Anses han tillhöra densamma, bör sådant väl utsättas i förordningen. Skall han deremot icke anses tillhöra taxeringsnämnden, måste han, enligt 46 paragrafen, få stanna utanför dörren, då nämndens sammankomster ju hållas inom slutna dörrar. Men är det då icke väl strängt att bevillningsberedningens ordförande, ehuru sakkunnig person, på sätt af den ärade utskottsledamoten nyss anmärkts, redan inom nämnden är tillstädes, så definitivt åläggas att vid taxeringsnämndens sammanträden infinna sig, och så, när han infinner sig, af lagen får sig plats anvisad — utanför dörren?

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

Öfverläggningen förklarades slutad. Kammaren godkände Utskottets förslag oförändradt.

Den särskilda *rubriken* (under 1:o) till §§ 22—34 godkändes.

Vidare upplästes och godkändes §§ 35 och 36.

Herr Rydin yttrade: Oaktadt vi visserligen redan beslutat att hvarje paragraf skall uppläsas, hemställer jag likväl om det icke vore lämpligt att nu vidtaga den åtgärden att icke uppläsa andra paragrafer än sådana, der Utskottet vidtagit någon förändring i Kongl. Maj:ts förslag, och endast uppgifva numren på öfriga paragrafer.

Detta förslag blef, efter derå gifven proposition, af Kammaren bifallet.

§§ 37—40 godkändes.

§ 41.

Mom. 3 af denna paragraf var så lydande:

»Skulle taxeringsnämnden i ett eller annat hänseende icke iakttaga denna förordnings föreskrifter eller icke verkställa taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, åligger det kronoombudet och ordföranden i vederbörande bevillningsberedning att sådant genast anmärka. Dylik anmärkning äfvensom

Ang. allmänna nämndens i anledning deraf meddelade yttrande skola i protokollet
 bevillningen. intagas.»
 (Forts.)

I afseende på berörda moment anförde

Herr Liss Olof Larsson: Jag skall bedja att få göra en anmärkning vid 41 paragrafen med afseende å stiliseringen deraf. Det heter der i 3:e mom.: »Skulle taxeringsnämnden i ett eller annat hänseende icke iakttaga denna förordnings föreskrifter eller icke verkställa taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, åligger det kronoombudet och ordföranden i vederbörande bevillningsberedning att sådant genast anmärka.» Detta skriftsätt förefaller mig besynnerligt. Man säger här att, om taxeringsnämnden skulle begå en olaglighet, i det att den »icke iakttagit denna förordnings föreskrifter och icke verkställt taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden», så skola »kronoombudet och ordföranden i vederbörande bevillningsberedning genast anmärka det». Det ser verkligen ut som om dessa personer, kronoombudet och ordföranden, vore så fullkomliga väsen, att det endast skulle bero på dem att pröfva och afgöra, huruvida en hel nämnd begått en olaglighet eller icke. »Dylik anmärkning», heter det vidare, »skall i protokollet intagas». Jag kan icke förstå detta annorlunda än att så snart dessa personer gjort en anmärkning i protokollet, är dermed konstateradt att hela nämnden begått en uppsåtlig olaglighet, på det sätt att, der det varit »upplysta och bestyrkta förhållanden», hafva de icke gjort hvad på dem ankommit.

Ser man på stadgandet i nu gällande bevillningsförordning i samma punkt, så heter det der: »skulle kronoombudet anse taxeringskomitéen i ett eller annat hänseende icke hafva iakttagit bevillningsstadgans föreskrifter eller icke verkställt taxering i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, bör sådant af bemälda ombud genast anmärkas. Dylik anmärkning äfvensom komiténs i anledning deraf meddelade yttrande skola i protokollet intagas». Enligt min uppfattning är detta ett mera resonligt stadgande, då det der heter att, »om kronoombudet »anser» att taxeringsnämnden gjort det eller det, »så skall detta i protokollet anmärkas». Jag tager mig därför friheten att, med afseende å denna paragrafs 3:e mom. föreslå en förändring i lydelsen till öfverensstämmelse med hvad den nu gällande bevillningsförordningen härom innehåller. Mitt förslag lyder sålunda: »Anser kronoombudet eller ordföranden i vederbörande bevillningsberedning, att taxeringsnämnden i ett eller annat hänseende icke iakttagit denna förordnings föreskrifter eller icke verkställt taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, åligger det honom att sådant genast anmärka.» Det öfriga oförändradt. Hela skilnaden mellan det stadgande, som finnes i den nu gällande bevillningsförordningen och det af mig gjorda förslaget är endast den, att de uti det nya för-

slaget förekommande orden: »ordföranden i vederbörande bevillnings- *Ang. allmänna*
beredning» af mig insatts i det gamla stadgandet. *bevillningen.*

Jag får hos Herr Talmannen anhålla om proposition på det af mig nu afgifna förslag till förändrad lydelse af 41 paragrafen mom. 3 första punkten.

(Forts.)

Herr J. Johansson i Bergsäng: För min del ber jag deremot få yrka bifall till paragrafen sådan den formulerats både af Kongl. Maj:t och Bevillnings-Utskottet. Jag kan nemligen icke finna att några väsentliga skäl tala för den förändring af densamma, som den siste ärade talaren föreslog, ty vare sig man antager hans förslag eller Utskottets, blir sakförhållandet ändå precis detsamma, eller att så snart kronoombudet eller bevillningsberedningens ordförande finner att taxeringsnämnden icke iakttagit bevillningsstadgans föreskrifter eller icke verkställt taxeringen i öfverensstämmelse med upplysta och bestyrkta förhållanden, skall han anmärka detsamma. Då jag således icke kan finna någon väsentlig skillnad mellan Utskottets förslag och det af Herr Liss Olof Larsson nu framställda, tager jag mig friheten yrka bifall till Utskottets förslag.

Vidare yttrades ej. Herr Talmannen framställde propositioner så väl på antagande af Utskottets förslag till lydelse af § 41 som ock på Herr Liss Olof Larssons yrkande; och förklarade Herr Talmannen sig anse röstöfvervigt förefinnas för den förra meningen. Votering blef begärd samt anställdes enligt följande nu uppsatta omröstningsproposition:

Den, som godkänner i oförändradt skick de af Bevillnings-Utskottet i § 41 af förevarande förordningsförslag intagna stadganden,

röstar Ja;

Den, det ej vill,

röstar Nej;

Vinner Nej, har Kammaren beslutat sådan förändring i lydelsen af 3 mom. uti samma paragraf, som af Herr Liss Olof Larsson under öfverläggningen föreslagits.

Voteringen utföll med 66 Ja mot 60 Nej; i följd hvaraf beslut fattats i enlighet med ja-propositionen.

§§ 42—48 godkändes.

§ 50, som nu i ordningen förekom, lydde, enligt Utskottets förslag, sålunda:

N:o 35.

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

»Innan taxeringsnämnden upplöses, skall nämnden bland sina medlemmar föreslå *tre* personer till ledamöter i samma års pröfningsnämnd, hvarvid, derest taxeringsnämndens sammansättning sådant medgifver, i stad bör utses åtminstone en, som under nästföregående år der erlagt bevillning för löneinkomst, samt på landet åtminstone en, af hvilken inom distriktet bevillning blifvit erlagd antingen för sådan inkomst eller för inkomst af jordbruksnäringen icke tillhörande rörelse.

Om de personer, som sålunda blifvit af taxeringsnämnden föreslagna att, enligt stadgandet i nedanstående § 53, utses till ledamöter i pröfningsnämnden, skall i Stockholm taxeringsnämnds ordförande, i öfriga städer magistraten och på landet kronofogden ofördröjligen meddela Kongl. Maj:ts Befallningshafvande underrättelse.»

Beträffande denna § anförde Herr Rubenson: Som Kammarrens ledamöter behagade finna af det kursiverade ordet i Utskottets förslag, är det icke någon annan skilnad mellan detta och Kongl. Maj:ts förslag, än att enligt det senare taxeringsnämnden skulle till pröfningsnämnd föreslå fyra personer, men enligt Utskottets endast tre. Anledningen till Kongl. Maj:ts förslag i detta hänseende har varit en anmärkning från Öfverståthållareembetet, gående derpå ut, att, om, med de här i hufvudstaden befintliga sju taxeringsnämnderna, hvarje nämnd skulle utse endast tre personer, och således för Öfverståthållareembetet skulle finnas blott tjuguen personer att välja på, den valrätt, som blifvit lagd i Konungens Befallningshafvandes, det vill, hvad Stockholm beträffar, säga i Öfverståthållareembetets hand, blefve illusorisk. Häremot har Bevillnings-Utskottet förklarat, att det för sin del anser ett antal af tre personer vara för ändamålet till fyllest. Det må nu så vara för det öfriga landet. För min del ger jag gerna i det hänseendet Utskottet vitsord. Men i fråga om Stockholm synes mig det skäl, som åberopats in för Kongl. Maj:t och af Kongl. Maj:t tagits för godt, vara fullt giltigt.

Under det jag derfor biträder Utskottets förslag i hvad det rör det öfriga riket, hemställer jag huruvida man icke, i likhet med hvad fallet varit vidkommande andra bestämmelser, der särskilda förhållanden betingat undantag för Stockholm, sådant undantag kunde medgifvas i detta hänseende; och anhåller jag därför om proposition å bifall till följande förändrade lydelse af de första raderna i den föredragna paragrafen: »Innan taxeringsnämnden upplöses skall nämnden bland sina medlemmar föreslå *i Stockholm fyra, men i öfriga städer och på landet tre*» o. s. v. lika med Utskottets förslag.

Chefen för Kongl. Finansdepartementet Herr Statsrådet Thempander: Då det af Kongl. Maj:t i detta fall föreslagna utbytet af siffran 3 mot 4 uteslutande grundar sig på en erinran, som Öfver-

ståthållarembetet i sitt yttrande i ämnet gjort om den inskränkning i valfriheten, som för Stockholms stad blefve en följd af de nuvarande bestämmelsernas tillämpning, och då jag, lika med Utskottet, erkänner att i allmänhet i afseende på länen, inom hvilka naturligtvis antalet taxeringskomitéer är ganska stort, den nuvarande siffran är för ändamålet till fyllest, skulle jag för min del finna mig tillfredsstäld, om Kammaren ville biträda det förslag, som af den näst föregående talaren blifvit framställt. Jag tror att dermed ändamålet till fullo är vunnet. Man kan naturligtvis säga, att det kan vinnas på en annan väg, nemligen genom att indela Stockholm i flera taxeringsdistrikt, hvaremot något hinder ju icke förefinnes i författningen, men detta är dock en olägenhet ur synpunkten af taxeringens jemnhet, hvilken äfventyras mera i samma mån staden söndersplittas i allt för många taxeringsdistrikt.

Jag tror således att man bör vidtaga den förändring i lydelsen af förevarande paragraf, som Herr Rubenson tillstyrkt, och mot hvars beskaffenhet någon som helst betänklighet icke synes mig förefinnas.

Herr J. E. Ericsson i Ahlberga: Då jag förmodar, att det icke kan skada om antalet personer, som taxeringsnämnden skall föreslå till ledamöter i pröfningsnämnden, äfven skulle blifva 4 för landsorten, så anhålles om proposition på den förändring i föredragna paragrafen, att siffran 3 utbytes mot siffran 4, hvarigenom vinnas likhet i förordningen för stad och land.

Herr Olof Jonsson: Herr Rubensons förslag synes mig vara välbetänt och jag anhåller att Kammaren måtte bifalla detta. Deremot anser jag att Kammaren icke bör lemna sitt bifall till Herr Ericssons förslag, att antalet ledamöter, som taxeringsnämnden skall föreslå, skulle öfverallt utsträckas till 4. För min del finner jag Utskottets förslag i detta afseende vara bättre och jag hemställer således att detsamma måtte af Kammaren godkännas med det tillägg Herr Rubenson föreslagit.

Herr Ekdahl: Uti vissa län med mindre folkmängd, men hvarin om finnas en eller par större städer, inträffar det att Konungens Befallningshafvande af de utaf dessa städers taxeringsnämnd föreslagna personer utsett ända till tre ledamöter i pröfningskomitén, och om nu antalet personer som taxeringsnämnden skall föreslå ned-sättes till 3, så synes mig i sådant fall Konungens Befallningshafvande icke hafva någon valrätt, utan tvingas att antaga de föreslagna personerna. Jag tror därför att Herr Ericssons förslag har goda skäl för sig, och jag yrkar, lika med honom, att ifrågavarande antal ledamöter bestämmes öfver hela riket till 4.

Herr Nils Petersson: Jag har ingenting emot Herr Rubensons förslag, att i fråga om Stockholm det antal ledamöter i pröf-

Ang. allmänna ningskommittén, som taxeringsnämnden skall föreslå, bestämmas till 4. bevillningen. Men deremot tror jag att detta antal är öfverflödigt för landsorten. (Forts.) Jag anhåller således om bifall till paragrafen med det af Herr Rubenson föreslagna tillägg.

Herr E. G. Boström: Jag anhåller att, med afseende å hvad Herr Ekdahl yttrade, få anföras, att om en stad är så stor, att den har 3 ledamöter i pröfningskommittén, så är den antagligen indelad i flera distrikt och då finnes tillfälle att föreslå flere ledamöter till pröfningskommittén; hvadan det antal ledamöter i pröfningsnämnden, som af taxeringsnämnden skall föreslås, synes mig utan olägenhet kunna, på sätt Utskottet gjort, inskränkas till tre.

Efter det öfverläggningen förklarats slutad, biföll Kammaren det yrkande, som derunder blifvit framställt af Herr Rubenson; och hade Kammaren alltså godkänt förevarande § med den förändring, att första stycket deri skulle erhålla följande lydelse:

»Innan taxeringsnämnden upplöses, skall nämnden bland sina medlemmar föreslå i Stockholm fyra, men i öfriga städer och på landet tre personer» etc. (i öfrigt oförändradt).

§ 51, äfvensom den särskilda rubriken (under 2:o) till §§ 35—51, godkändes.

§ 52 hade denna lydelse:

»För att granska bevillningstaxeringarna samt pröfva och afgöra anförda besvär eller annars framställda anmärkningar i anledning af taxeringsnämndernas vidtagna åtgärder och beslut skall en *pröfningsnämnd* årligen sammanträda, för hvart och ett län i länets residensstad under senare hälften af September och för Stockholms stad i Stockholm under förra hälften af Oktober månad, egande denna nämnd att, efter tagen kännedom om hvad mantals- och taxeringslängder samt protokoll jemte aflemnade uppgifter innehålla och noggrann pröfning af alla nämnden underställda frågor och förhållanden, meddela sådana rättelser och ändringar i eller göra sådana tillägg till den taxering, senast församlade taxeringsnämnder verkställt, som finnas af rättvisa och billighet samt en författningsenlig och jemlik beskattning påkallade.»

Efter föredragning häraf lemnades ordet, på begäran, till

Grefve Mörner, som yttrade: I 52 § är föreslaget, att pröfningsnämnden för hvarje län skall årligen sammanträda i länets residensstad under senare hälften af September månad. Det förefaller mig som om denna tidpunkt vore något för långt undanskjuten. Då jag icke kan inse något skäl, hvarför detta sammanträde icke kan ut sättas litet förr, vågar jag föreslå att ordet *senare* utbytes mot

förra hälften af September månad. Om detta skedde, skulle man sedermera i 59 § också kunna vidtaga en förändring. Der står nemligen på 74 sidan 3 raden i fråga om protokollsutdrag från pröfningsnämnden taladt om att de i länen skola tillställas kommunalstämmornas ordförande före *Oktober månads utgång*. Detta skulle till en stor del undanrödjas den olägenhet jag nyss omtalade, att kändedom om pröfningskomitéernas beslut komme kommunerna allt för sent till handa. Detta blir en sak, som jag sedermera kommer att beröra, men för att kunna förändra detta, är nödvändigt att i denna paragraf utbyta ordet *senare* mot *förra*, hvarigenom det skulle komma att stå: »*förra hälften af September månad*».

Herr E. G. Boström: Jag tager mig friheten erinra derom, att det förslag, grefve Mörner nu framställt, redan förut gjorts af skatteregleringskomitén, utan att Kongl. Maj:t dock funnit sig kunna dervid fästa något afseende. Skulle man acceptera grefve Mörners förslag, blefve följden den, att, då häradskrifvaren ej är skyldig tillstålla kommunalstämмоordföranden utdrag af taxeringskomiténs protokoll förr än den 15 Augusti, den skattskyldige först någon tid derefter får reda på det belopp, hvartill han blifvit upptaxerad. Sedan skall han insamla material till sin besvärsskrift, uppsätta den samt insända den till landshöfdingeembetet, der den skall vara inlemnad åtta dagar före pröfningsnämndens sammanträde i senare hälften af September. I de flesta fall får den skattskyldige endast några få dagar för sina besvär, och tillfälle till besvärs fullföljande blefve till och med ofta afskuret, der postgången är långsam.

Jag tror att förslaget innebär omöjligheter och anhåller därför om bifall till paragrafen oförändrad.

Öfverläggningen var slutad. Kammaren godkände Utskottets förslag.

§§ 53—58 godkändes.

§ 59.

Mom. 1 af förevarande paragraf lydte som följer:

»Alla pröfningsnämndens beslut skola upptagas i nämndens protokoll, der jemväl anteckning skall ske, huruvida klagande skattskyldig, hvilken enligt § 18 taxeringsuppgift affordrats, densamma behörigen aflemnad. Fastighets- eller inkomsttaxering, som till följd af pröfningsnämndens beslut tillkommit eller blifvit faststeld annorlunda än taxeringsnämnden bestämt, skall upptagas i särskild längd, deruti de protokollparagrafer, som innehålla dylika beslut, böra angifvas. Kronombudet åligger att med sin underskrift å så väl mantals- och taxeringslängden som nyssnämnda särskilda längd

Ang. allmänna
bevillingen.
(Forts.)

vitsorda deruti, enligt pröfningsnämndens beslut, införda förändringar eller gjorda tillägg. Den, som fört pröfningsnämndens protokoll, åligger att i Stockholm före November månads utgång till öfverståthållarembetet och i länen före Oktober månads utgång till vederbörande magistrater eller kommunalstämmors ordförande, vid bot af fem kronor för hvarje dag, hvarmed den sålunda bestämda tiden öfverskrides, aflenna för hvarje församling i stad och hvarje kommun på landet utskrifna utdrag af nämnda protokoll, utvisande alla af pröfningsnämnden beslutade förändringar uti och tillägg till de af taxeringsnämnderna vidtagna taxeringsåtgärder. Dessa protokollsutdrag, hvilka jemväl skola innehålla underrättelse om hvad den, som med pröfningsnämndens beslut icke åtnöjes, har att iakttaga, skola hållas de skattskyldige till handa under viss tid af minst fjorton dagar, hvarom kungörelse bör på vanligt sätt ofördröjligen utfärdas; börande, utom hvad Stockholm angår, i denna kungörelse upptagas namn och hemvist för de skattskyldige, i afseende å hvilkas taxering pröfningsnämnden vidtagit ändring.

I Stockholm skall utdrag af pröfningsnämndens protokoll, i hvad det innehåller beslut om ny taxering eller förhöjning i den af taxeringsnämnden verkställda taxering, senast den 15 December vederbörande skattskyldig tillställas.»

Herr E. G. Boström anförde: Enär i denna paragraf åberopas paragraf 18, som redan blifvit återremiterad, så tillåter jag mig med anledning deraf hemställa, att jemväl nu föredragna punkt måtte till Utskottet återförvisas.

Herr Bokström: Jag skall anhålla få fästa uppmärksamheten på en förändring i denna paragraf, som jag icke anser vara fullt lämplig. Det står nemligen i slutet af första momentet: »börande, utom hvad Stockholm angår, i denna kungörelse upptagas namn och hemvist för de skattskyldige, i afseende å hvilkas taxering pröfningsnämnden vidtagit ändring».

I den äldre författningen finnes endast föreskrift om att protokollsutdrag skola å viss bestämd och vederbörligen kungjord tid vara på lämpligt ställe tillgängliga för de skattskyldige, som kunna vilja anföra klagomål öfver pröfningskomiténs beslut. Om nu en pröfningskomité, såsom ofta händer, fattar beslut om en procentisk förhöjning eller förminskning i bevillingstaxeringen, skulle det åligga kommunalstämмоordföranden att utfärda en mycket lång kungörelse.

Det kan icke vara nödigt att härom hafva andra bestämmelser än de som förut funnits, och af den anledningen anhåller jag få hemställa, att paragrafen måtte återremitteras till Utskottet.

Herr Ola Andersson: För min del får jag säga, att jag tycker bra om detta stadgande just därför att jag icke är någon

vän af procentiska förhöjningar, och af detta skäl anhåller jag om bifall till den af Utskottet föreslagna lydelsen af § 59.

*Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)*

Härmed var öfverläggningen slutad. Kammaren beslöt till Utskottet återförvisa mom. 1 af förevarande paragraf samt godkände mom. 2.

För § 60 var följande lydelse föreslagen:

»Å pröfningsnämndens sammanträdesort icke bosatte ledamöter i denna nämnd samt de kronofogdar och andra personer, som på Kongl. Maj:ts befallningshafvandes kallelse från annan ort vid pröfningsnämnden sig infunnit, äro berättigade att under sin närvaro hos nämnden åtnjuta traktamentsersättning med sex kronor om dagen samt resekostnadsersättning, då resan sker med skjuts efter tre kronor för milen, men då resan sker på ångfartyg eller jernväg med ett belopp, motsvarande i förra fallet afgiften för enkel hyttplats eller, då hytt ej förekommer, en salongsplats, och i senare fallet afgiften för plats i första klassens vagn.»

I fråga om detta stadgande yttrade

Grefve Mörner: Jag ber endast få föreslå, att den här föreslagna skjutslegan af 3 kronor måtte höjas till 4 kronor.

Herr J. Andersson i Tenhult: Jag anser att man icke må tilltaga kostnaderna allt för stora, ty de blifva i allt fall stora nog. För två år sedan utlöste jag i Kammarrätten utdrag ur anordningshandlingarne till nedannämnda läns landtränteri-specialräkningar för år 1879 angående kostnaden för uttaxeringen af allmänna bevillningen förenämnda år:

Stockholms län.....	3,988,57
Upsala län	3,742,70
Södermanlands län	3,547,86
Östergötlands län	5,073,23
Jönköpings län.....	4,896,40
Kalmar län	6,365,11
Kristianstads län	4,498,21
Malmöhus län	6,070,60
Hallands län.....	6,247,77
Göteborgs och Bohus län	6,205,32
Elfsborgs län	4,670,19
Skaraborgs län	4,897,81
Vermlands län	5,257,95
Örebro län	3,591 —
Vestmanlands län.....	3,802,30
Kopparbergs län	4,088,48
Gefleborgs län	4,638,10

Ang. allmänna	Vesternorrlands län	4,779,45	
bevillningen.	Vesterbottens län	3,428,05	
(Forts.)	Norrbottnens län	5,029,46	
	Uppgifter saknas från 4 län. Om medelkostnad af ofvanstående 20 län tages, gör för hvardera af de 4 felande medelkostnaden 4,740 kronor 90 öre. Sammanlagdt för 4 län således		94,818,56.
	Stockholms stad		18,963,68.
			13,510,35.
			Summa 127,292,59.

För hela riket uppgingo således ifrågavarande kostnader till sammanlagdt 127,292 kronor 59 öre. När det kostar så mycket, hemställer jag till den föregående talaren, om det kan vara skäl att ytterligare höja dessa uttaxeringskostnader.

Jag anhåller om bifall till Utskottets förslag.

Öfverläggningen förklarades slutad, hvarefter Kammararen godkände Utskottets förslag oförändradt.

§ 61 godkändes.

§ 62.

I mom. 1 af denna paragraf hade Utskottet framlagt ett så lydande förslag till stadgande:

»Har skattskyldig icke hos pröfningsnämnd öfverklagat taxeringsnämnds beslut, i hvad honom rör, och varder den hos taxeringsnämnden åsatta taxering af pröfningsnämnden lemnad oförändrad eller nedsatt, må emot pröfningsnämnds beslut vidare talan icke af skattskyldig föras.

Eljest må besvär öfver pröfningsnämnds beslut anföras af skattskyldig, som icke till följd af stadgandet i § 19 mom. 4 förlorat rätt till talan, äfvensom af kronans ombud eller af vederbörande kommun, och skola besvär, ställda till Kammarrätten, ingifvas till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande före klockan tolf å sista helgfria dag i December månad det år, taxeringen egt rum, vid påföljd att besvär, eljest icke varda till pröfning upptagna. Sedan öfver inkomna besvär förklaring från vederbörande infordrats, och tillsedt blifvit, att vid besvärshandlingarne varda fogade så väl utdrag af taxeringslängd och beskattningsnämndernas protokoll, i hvad de den öfverklagade taxeringsfrågan angå, som ock de till bemälda nämnder i frågan ingifna handlingar, hvilka, så vidt de ej hos Kongl. Maj:ts befallningshafvande finnas förvarade, genom klagandens försorg anskaffas, insänder Kongl. Maj:ts Befallningshafvande till Kammarrätten samtliga handlingarne jemte eget utlåtande.»

Herr E. G. Boström yttrade: Då äfven uti 62 § förekommer hänvisning till 19 § 4 mom., hvilket redan blifvit till Utskottet återförvisadt, så tillåter jag mig yrka att äfven denna paragraf måtte återremitteras.

Ang. allmänna
bevillningen.
(Forts.)

Herr Olof Jonsson: Jag ber att få fästa uppmärksamheten på en sak, som man må hända förut icke kommit att tänka på tillräckligt, men som jag verkligen anser det vara skäl att ändra. Det heter nemligen i 1:sta momentet af denna paragraf:

»Har skattskyldig icke hos pröfningsnämnd öfverklagat taxeringsnämnds beslut, hvad honom rörer, och varder den hos taxeringsnämnden åsatta taxering af pröfningsnämnden lemnad oförändrad eller nedsatt, må emot pröfningsnämnds beslut vidare talan icke af skattskyldig föras.»

Nu kan man väl tycka att det är ganska oskyldigt detta ordet »nedsatt», och att det ingenting betyder om det står der eller icke, då i regel knappast någon lär vara missbelåten med att få sin beskattning nedsatt. Men sådana undantagsfall hafva dock inträffat, att en som fått sin beskattning nedsatt varit missnöjd och deröfver anfört besvär, och jag anser därför att dessa orden »eller nedsatt» böra utgå. Genom en dylik nedsättning kan det nemligen blifva möjligt att beröfva en motståndare politisk valrätt eller valbarhet, och då bör väl man hafva rättighet att deröfver anföra besvär. Jag yrkar därför, att paragrafen måtte godkännas med den förändring, att uti 1:sta momentet orden »eller nedsatt» utgå.

Herr Liss Olof Larsson: Jag begärde ordet just för att fästa uppmärksamheten på hvad som af den siste talaren frambållits. Då af en utskottsledamot redan yrkats paragrafens återremitterande af det skäl att en annan paragraf, som denna berör, blifvit återremitterad, skall jag förena mig om detta yrkande, men på samma gång uttala den önskan, att Utskottet måtte låta orden »eller nedsatt» utgå. Jag finner det nemligen riktigt att, när man icke klagat öfver taxeringsnämnds beslut, man icke bör hafva rätt att klaga öfver pröfningsnämndens beslut, för så vidt detta endast inneburit ett fastställande af det förra. Men lika riktigt anser jag det vara att man här en sådan rätt sig tillförsäkrad, när pröfningsnämnden vidtagit någon förändring uti taxeringsnämndens beslut. Jag anhåller således af nu nämnda skäl om paragrafens återremitterande.

Öfverläggningen var slutad. Kammaren återremitterade till Utskottet det förslag, som innefattades i mom. 1; hvarefter mom. 2 godkändes.

Härpå blefvo återstående delar af Utskottets föreliggande förordningsförslag, vid deraf skedd föredragning, af Kammaren godkända.

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Utskottets förslag till *Instruktion för taxeringsmyndigheterna*, som dernäst till behandling företogs, innehöll i §§ 1 och 2 åtskilliga stadganden rörande uppskattning af fast egendoms värde.

Efter föredragning af § 1 yttrade

Herr E. G. Boström: Då denna paragraf står i nära sammanhang med frågan om skogsbeskattningen, så hemställer jag att densamma måtte till Utskottet återremitteras.

Med bifall till denna hemställan, beslöt Kammaren till Utskottet återförvisa förevarande §.

I fråga om § 2 anfördes af

Herr E. G. Boström: Då i denna paragraf hänvisas till § 1 mom. 5 i föreliggande förslag till instruktion för taxeringsmyndigheterna, så hemställer jag att äfven denna paragraf måtte till Utskottet återremitteras.

Paragrafen återremitterades.

§ 3.

Angående det förslag, Utskottet framställt under mom. 2 af denna paragraf, yttrade

Herr E. G. Boström: Det nu föredragna mom. 2 af § 3 är åter beroende af den lydelse § 8 i förordningen kommer att få, och anhåller jag därför, att äfven detta moment måtte återremitteras.

Momentet återförvisades.

Öfriga delar af Utskottets förslag till Instruktion för taxeringsmyndigheterna godkändes.

Utskottets hemställanden i *punkterna 3 och 4* af förevarande betänkande blefvo derpå, hvar för sig, upplästa och bifallna.

I *punkten 5* hade Utskottet hemställt, att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts proposition N:o 6 i de delar Utskottet nu behandlat icke kunnat oförändrad bifallas, måtte antaga det af Utskottet i nämnde delar utarbetade, vid betänkandet fogade förslag till förordning angående bevillning af fast egendom samt af inkomst.

Sedan denna hemställan föredragits, anförde

Herr Rubenson: I enlighet med hvad jag förut yttrat, tager jag mig friheten hemställa, att förevarande punkt måtte godkännas

med tillägg af orden: *jemte instruktion för taxeringsmyndigheterna.*

Ang. allmänna
bevillningen.

(Forts.)

Öfverläggningen var slutad. Under förutsättning att Utskottets hemställan i denna punkt jemväl afsett det vid betänkandet fogade förslag i vissa delar till Instruktion för taxeringsmyndigheterna, samt med vidtagande af den i sådant afseende erforderliga rättelse, att i samma hemställan efter orden »samt af inkomst» tillades orden »äfvensom till Instruktion för taxeringsmyndigheterna», förklarade Kammararen förevarande hemställan besvarad genom de öfver förordningsförslaget samt berörda förslag till Instruktion redan fattade beslut.

Punkten 6 innehöll en anmälan, så lydande:

»I sammanhang med behandlingen af förslaget till bevillningsförordning har Utskottet inhemtat kännedom om de vid propositionen fogade förslag till formulär för mantals- och taxeringslängd m. m.; men då frågan om fastställande af dylika formulär, såsom varande af helt och hållet administrativ natur, icke utgör föremål för Riksdagens pröfning, har Utskottet icke ansett sig böra fälla något omdöme om dessa formulärs lämplighet.»

Rörande denna anmälen yttrade

Herr Bokström: Jag hemställer, att Kammararen måtte, i konsekvens med sitt förut i afseende på § 26 fattade beslut, till Utskottet återremittera denna punkt, på det Utskottet måtte komma i tillfälle att taga dess innehåll i förnyadt öfvervägande.

Kammararen beslöt återförvisa punkten till Utskottet.

§ 2.

Till bordläggning anmäldes:

Stats-Utskottets Utlåtande N:o 42, i anledning af Kongl. Maj:ts proposition angående efterskänkande af kronans rätt till danaarf efter Elisabeth Noréus;

Banko-Utskottets Memorial:

N:o 7, i fråga om inköp af fastighet i Östersund för Riksbankens dervarande afdelningskontors räkning; och

N:o 8, i fråga om inköp af fastighet i Malmö för Riksbankens dervarande afdelningskontors räkning; samt

Andra Kammararens Andra Tillfälliga Utskottets Utlåtande N:o 5 (i samlingen N:o 13), i anledning af Herr Markstedts motion (N:o 101) angående utredning och pröfning af lotsverkets löne- och pensionsstater samt ändring af sättet för fyr- och båkafgiftens höjande.

Dessa ärenden skulle uppföras främst å den föredragningslista, som för nästa sammanträde komme att upprättas.

§ 3.

Ledighet från riksdagsgöromålen beviljades:

Herr	<i>A. L. Lewin</i>	under 8 dagar fr. o. m. d.	4 Maj
»	<i>J. E. Ericsson</i> i Väsby	» 8 » »	» 4 »
»	<i>S. F. Norén</i>	» 8 » »	» 4 »
»	<i>H. Andersson</i> i Nöbbelöf	» 8 » »	» 4 »
»	<i>F. G. Jansson</i>	» 8 » »	» 5 »
och »	<i>A. W. Angel</i>	» 6 » »	» 7 »

Kammarens ledamöter åtskildes kl. $\frac{1}{2}$ 11 e. m.

In fidem

H. A. Kolmodin.